

Leto V.
1907.

Štev. 12.
december.

Tiska „Katoliška tiskarna“.
Izdaja „Katoliška bukvarna“ v Ljubljani.

Izhaja začetkom vsakega mesca.

Stane za celo leto 1 K 60 vin.
Za Nemčijo 2 K 8 vin.
Za Ameriko in za vse ostale kraje pa
2 K 60 vin.

Spisi, dopisi in darovi se pošiljajo: **Uredništvu „Bogoljuba“ v Zapogah, p. Smlednik, (Kranjsko).**
 Naročnina in inserati pa: **Upravništvu „Bogoljuba“, Ljubljana, Kopitarjeve ulice št. 2.**
 : : : : : Spisi se morajo poslati vsak mesec do 10., dopisi do 15. : : : : :

Vsebina XII. zvezka:

	Stran
Veliko apostolsko delo	353
Porcijunkulski odpustki na vernih duš dan	355
Solnce ob sobotah (Pesem)	355
Učenka Jezusovega Srca: blažena M. M. Alakok	355
Osemindesetletno poročilo bratovščine presvetega Reš- njega Telesa (1906—1907)	358
Pod Marijinim banderom	361
Posnemanja vredna	362
Vsem Marijinim družbam slovenskim bratski pozdrav	363
Prazna kapelica (Pesem)	364
Ozdravljenja v Lurdu l. 1907	364
„Božično drevesce ali jaslice?“	365
Dobrotljivost ne ostane brez plačila	367
Krmar je pri krmilu	368
Svoje versko prepričanje javno kazati ni sramotno	368
Spomini vojaškega duhovnika	369
Vsak po svoje	370
Zanimivosti z mojega pota	370
Odpusti nam naše dolge!	373
Cerkveni razgled	375
Drobtine	382
Odpustki meseca decembra 1907	382
V molitev se priporočajo	383
Zahvale za uslišano molitev	383
Darovi	383
Mesečni koledar za december 1907	384

Železniška Roskopf 7 kron

Moja originalna „Železniška Roskopf“ anker-remontir ura ima 2u no. s vlek om krito kolesje v rubinovitih kamenih, cifernica iz emajla dobro roti prahu zaprto, pravo n-klasto pokrovje, far. inš pokrov, patentni „aufzug“ za u no pero. da ne počí. Vsaka ura ima kompasovo v-guiranje in gre na minuto natanko tri vsakem vremenu. Pro-fali smo t kr držav-nim železnicam že nad 1000 komadov v polno zadovoljstvo

Brez sekundnega kazalca . . . komad K 7—
 S sekundnim kazalcem K 8—
 3 leta pisarne garancije. — Pošilja po povzétju

J. & S. Böhmel, Dunaj,
IV., Margaretenstrasse 27.

Sodn. zapr. strokovnjak in ocenjevalec.
 Zahtevajte cenih s 5000 podobami zastojni in
 Irnsko 2302 10—1

Proč od alkohola!

Ne pijte strupa, marveč čisti

Ceres
 jabolčnik

iz finih svežih jabolk. Vživanje tega Ceres-jabolčnika dá čisto glavo, močne živce, zdravo spanje. Tovarna živil **Ceres**, Ustje ob Labi. V Ljubljani pri A. Staculu.

Veliko apostolsko delo.

Na sv. Martina dan, v ponedeljek, 11. novembra, je bilo v Ljubljani dvojno važno zborovanje, kakor je bilo napovedano v zadnjem »Bogoljubu«: Družbe sv. Rafaela za izseljence in družbe treznosti. Udeležba na zborovanju z ozirom na važnost tega, za kar se je šlo, ni bila prevelika. Ni bil prav srečno izbran dan; sv. Martina ljudje zelo časte, njemu je posvečenih več cerkva in oltarjev, in marsikje so imeli slovesnejšo sv. mašo kakor navadne dni, nekod tudi šele ob pozni uri.

Zato bodi tukaj o tem nekoliko vrstic!

Ne bom pa popisoval na široko, kako je na shodu bilo, kako je vse po vrsti šlo, kdo je govoril in kaj se je sklepalo, z drugimi besedami: ne mislim pisati poročila o shodu, ampak le opozoriti na veliko potrebo in veliko važnost tega dvojnega dela, — dela apostolskega.

O apostolskem delu je »Bogoljub« že precej pisal, posebno Marijinim družbam je polagal na srce potrebo apostolskega dela. Žal, da je za apostolstvo še malo pravega razumevanja med ljudmi. Da le sam zase dobro živim, tako se navadno misli, kaj bi se za druge veliko brigal, ali čemu bi se zanje celo toliko gnal! Vsak naj sam zase skrbi, pa bo za vse dobro! Ali ni res, da ljudje navadno tako govore, ali če ne govore, pa vsaj mislijo? Morebiti tudi ti, moj dragi, tako misliš, ki tole bereš?

— Zato ti bodi povedano, bogoljubni bravec: Ako hočeš živeti v resnici bogoljubno življenje, ne bodi zadovoljen s tem, da skrbiš le sam zase, ampak imej odprto srce in odprte roke tudi za druge, ki jih vidiš v potrebi.

To nam je Bog sam jasno povedal. Glavno pravilo krščanskega življenja je: »Ljubi Gospoda, svojega Boga, iz vsega svojega srca, iz vse svoje duše, iz vse svoje moči. To je prva in največja zapoved. Druga pa je tej enaka: Ljubi svojega bližnjega, kakor sam sebe!« Torej: Kakor sam sebe! Kar torej sam sebi dobrega želiš ali hudega ne želiš, to tudi želi ali tega ne želi drugemu! Pa ne samo želeti dobro, ampak tudi storiti se mora, kadar je priložnost in možnost. To je božja zapoved in ta zapoved je prvi enaka: Kakor Boga ljubiti, enako je ukazano ljubiti tudi bližnjega, in sicer tako, da kdor druge zapovedi ne izpolnjuje, tudi prve ne. Kdor bi ne verjel, da se to že iz besedi Gospodovih samih spozna, mu je učenec Gospodov še posebej povedal: »Kdor vidi brata v potrebi, pa zapre svoje srce pred njim, kako prebiva ljubezen božja v njem?« In zopet pravi naravnost: »In to zapoved imamo od Boga, da kdor ljubi Boga, ljubi tudi svojega brata!«

Iz teh svetopisemskih besedi je jasno, tako da bolj ne more biti, da brez ljubezni do bližnjega ni prave ljubezni do Boga, ni torej prave pobožnosti in ni pravega krščan-

stva. Ta ljubezen do bližnjega pa ne sme biti samo v besedah in tudi ne samo v srcu, ampak v dejanju.

Za pravo in resnično krščansko življenje torej ne zadostuje, da samo v cerkev hodiš, sv. zakramente prejemaš, si v raznih bratovščinah zapisan, ampak da tudi bližnjega poleg sebe vidiš, nanj misliš, zanj skrbiš in mu pomagaš, kadar je tvoje pomoči potreben in mu jo ti moreš dati.

Toda, kaj ima to opraviti z družbo sv. Rafaela in z družbo treznosti? Prav veliko! Zakaj, te dve družbi sta namenjeni takim, ki so v prav veliki potrebi, bodi dušni, bodi telesni. To vam hočem prav obkratkom dokazati.

Družba sv. Rafaela je ustanovljena zato, da bi skrbela za tiste, ki se izseljujejo v Ameriko, ali pa preseljujejo tudi v Evropi iz kraja v kraj. Kako pa je s krščanskim življenjem v Ameriki, o tem naj vam govori tole kratko pisemce, ki ga je »Bogoljub« nedavno prejel:

»Z žalostnim srcem se oziram nazaj v domovino in ti želim naznaniti, dragi »Bogoljub«, v kakšnem stanju se nahaja ogromno število Slovencev tukaj v Ameriki. Oh, pero mi zastane, ko hočem o tem pisati! Zato le malo besedi v svarilo Marijinim otrokom, da naj, ako le še kolikaj morejo izhajati, ostanejo na ljubih slovenskih tleh. **Tukaj je konec vsega krščanstva.** Nikdar več k sv. maši, o spovedi pa ni sluha ne duha! Kako žalostno je pač tukaj. Dobri duh milo joka v srcih še vernih kristjanov, in vleče človeka nazaj v domovino; telo pa le tukaj ostane, in grešiš, da je le strah in groza! . . .«

Kaj pravite na to pisemce?! . . . Resnici na l'ubo moram povedati, da tako ni povsod, ampak da so v Ameriki tudi prav dobri kristjani, časih celo boljši kakor pri nas. Tem vsa čast! — Neutajl'iva resnica pa je, da je nevarnosti za vero v Ameriki več kakor pri nas, in da jih v teh nevarnostih mnogo žalostno pogine. Dosti jasna priča temu je objokavanja vredna resnica, da se je katoliški

cerkvi v Ameriki izgubilo vsaj kakih 20—30 milijonov duš. (!)

Tudi oni, ki po svetu veliko sempatje hodijo, z dežele v mesta in k tovarnam pritisakajo, se kaj lahko in radi izgube v vrtincih mestnega in tovarniškega življenja. Tudi med temi je dokaj prav dobrih, takih, da jih na kmetih težko dobimo takih. Toda kdo pa šteje tiste, ki se izgube! Vzgojeni doma v krščanski veri od katoliških staršev so vse krščanstvo popolnoma od sebe vrgli, in ne le to, ampak kakor so poturčeni janičarji bili hujši od rojenih Turkov, tako zdaj ti porabljaajo vse svoje moči v to, da preganjajo svojo mater — Cerkev.

Družba treznosti — ta pa že sama pové, kakšen namen ima: proti pijančevanju je obrniena. O nesrečnih ljudeh, pijančevanju udanih, pa ni treba, da bi veliko govoril. Kdor sam ne vidi in ne čuti nesreče, ki jo pijančevanje napravlja, mu je tudi zastonj govoriti. Rečem na kratko: nepregledna je žetev, ki jo spravlja pekel v svoje nenasitno žrelo in ki mu jo pripravlja alkohol. In koliko je drugih žrtev tega pogubnega gospodarstva! Koliko prezgodnjih smrti, koliko zane-marjenih otrok, koliko jokajočih žena, koliko oskrunjenih dni Gospodovih itd. . . .

Vprašam, bogoljubna duša, ali se ti te žrtve nič ne smilijo? Ali prav nič?! . . . Kar se mene tiče, ti povem, naravnost in brez hinavščine, da se mi smilijo v dno duše, in da mislim, kako bi se jim dalo pomagati. Pa tudi drugi mislijo na to. Glej, zato se jih je pa ta dan sešlo več skupaj, da so skupno premišjevali in ugibali, kako bi se dalo kaj pomagati. To je bil namen tega zborovanja. Upajmo, da ni bilo popolnoma zastonj!

In ti, bogoljubna duša, ki želiš Bogu služiti, pa vidiš brata v potrebi, bi ne hotela pri tem delu malo pomagati, — pomagati, kolikor je na tebi ležeče? . . .

Kako pomagati, se še kdaj drugikrat kaj pogovorimo. Glavna in pred vsem potrebna stvar je, da imaš voljo kaj storiti, da imaš čut za potrebe bližnjega, da imaš razumevanje in veselje za delo apostolsko.

M. P.

Porcijunkulski odpustki na vernih duš dan.

Pod tem naslovom je prinesel »Bogoljub« v 11. številki veselo novico, da se vsak kristjan lahko udeleži porcijunkulskih odpustkov na vseh svetnikov in vernih duš dan, ako nosi jubilejno svetinjo sv. Benedikta. Prav pridno so segli Slovenci že letos po tej priliki. Ker jaz nimam nikake zaloge, sem marveč le posredoval, nisem mogel ta-

koj vstreči. Zvedel sem pa, da ima opatija v Sekovi na Zg. Štajerskem veliko zalogo svetinj, dobite jih torej hitreje in ceneje že blagoslovljene, ako jih naročate tamkaj. Ne obračajte se torej z naročili več name, marveč nemško pisano na **Fr. Alphons Rainer, O. S. R., Seckau, Ober-Steiermark.**

P. Engelbert Pollak.

Solnce ob sobotah.

Zakaj ob sobotah solnce nam sije,
Če grom tudi treska, če burja tud' brije?

Zakaj?

Ob petkih ponoči se v vice podá
Kraljica nebeška, kraljica sveta;
In duše uboge se bližajo vse,
In duše vrstijo se hitro krog nje.

Vsaka poljubi jej rob oblačila,
In bričko preliva solze brez števila,
V soboto Marija se vrne nazaj,
Ko sprejme na novo jo spet sveti raj.

Jej Seraf premenja obleke mokré,
Od k'tere se solze pregrenke cede;
In angelček mili jo jej posuši, —
Zato ob sobotah nam solnce sveti.

Op. Ta pesmica sicer ni zložena na dogmatični podlagi, pa je košček nedolžne ljubke pozicije. Zato bodi natiskana!

Učenka Jezusovega Srca: blažena M. M. Alakok.

Ženinu nasproti.

Po mnogih težavah in ovirah je tedaj češčenje Jezusovega Srca, za čegar vpepljavo in razširjenje je Bog Marijo Marjeto Alakok izbral, prve korenine pognalo v samostanu, v katerem je živela. Na samostanskem vrtu je stala lična kapelica v čast presvetemu Srcu, in samostanska družina je večkrat romala tja do nje in ondi opravila svojo pobožnost. Razume se, da je zlasti

Marjeta sama ondi prebila mnogo blaženih ur in prejemala novih milosti od Gospoda.

Jezus jo je obiskaval z vedno novim notranjim razsvetljenjem; ona pa mu je skušala vedno večje češčenje in ljubezen pri ljudeh pridobiti. »Jaz ne poznam« — je pisala — »v duhovnem življenju nobene vaje, ki bi mogla dušo v kratkem času k najvišji popolnosti pripeljati in ji dati okušati ono resnično sladkost, ki se dobi v službi božji, kakor je to če-

ščenje. Prepričana sem, ko bi ljudje vedeli, kako prijetna je Zveličarju ta pobožnost, potem bi ne bilo nobenega kristjana, kakorkoli mrzel je že do Boga, da bi se je ne poprijel.«

»Skrbite, da Bogu posvečene osebe to pobožnost goje, ker bodo iz nje prejele toliko sadú, da ne bode treba nobenega drugega pripomočka, da se po najbolj zanemarjenih samostanih zopet ponovi prvotna gorečnost, in se posamezni njih udje povspnó do velike popolnosti.«

»Moj božji Zveličar mi je dal spoznati, da bodo oni, ki delajo za izveličanje duš, znali umetnost, ganiti najtrša srca; njih delovanje bo venčano s prečudnim uspehom, če bodo sami prešinjani od nežne pobožnosti do njegovega božjega Srca.«

»Svetni ljudje bodo po tej ljubeznivi pobožnosti dobili vso pomoč, ki jo potrebujejo v svojem stanu: olajšanje pri delu, mir v družinah, blagoslov nebeški, tolažbo v zopernostih. V tem presvetem Srcu bodo našli zavetje skozi celo svoje življenje, posebno pa ob smrtni uri.«

In zopet drugič: »Kako sladko je umreti, ako smo častili Srce tistega, ki nas bo sodil.«

In spet: »Božje Srce mi je odkrilo zaklade ljubezni in milosti za one, ki se bodo z vsemi močmi prizadevali, da mu izkazujejo sami in tudi drugi največje mogoče češčenje, ljubezen in slavo, — zaklade tako velike, da ne morem dopovedati, ampak moram le blagrovati one, ki jih bodo deležni.«

Vse te obljube so takorekoč klici božjega Srca po ljubezni človeški: »Jaz medlim od žgoče žeje, biti v sv. zakramentu ljubljen od ljudi, pa ne dobim skoro nikogar, ki bi si prizadel, me, kakor želim, pokrepčati s kakim znamenjem nasprotne ljubezni.« — — —

Odkar so Marjetine sosesre jele Jezusovo Srce častiti, jele so čislati tudi Marjeto sámo od dne do dne bolj. Iskale so pri njej svéta v težavah, in mnoge so prišle do tega prepričanja, da bi bila Marjeta najboljša prednica. Šestletna poslovna doba prednice Malin je šla h koncu, in nikdo ni dvomil več, da bo sestra Marija Marjeta soglasno izvoljena na njeno mesto.

Veliki četrtek leta 1690 ji je božji Zveličar naložil neki križ, ki ga je sprejela, pomena njegovega pa ni razumela. Ko se je temu križu podvrgla, je izvedela, da ta križ bo predništvo samostana, ki ga ji bodo sosesre pri volitvi naložile. V globoki bridkosti je to potožila svojemu Zveličarju, proseč ga, naj ji ta križ odvzame; vsakega drugega, če treba, rada sprejme. On ji je to prošnjo izpolnil, in za prednico je bila izvoljena sestra Levi-Šatomuran; Marjeta pa za njeno pomočnico (asistentinjo). Tudi tega se je branila, pa ko je njen Ženin od nje zahteval, da mora sprejeti, se je vdala.

Nova prednica je bila Marjeti silno naklonjena. Prepovedala ji je sicer iz ozira na njeno slabo zdravje njena ostrá pokorila; Marjeta je hotela namreč po svoji navadi noč od četrta na petek v molitvi prečuti in si še več drugih pokoril naložiti. Pa ko je Marjeta tudi to prepoved s popolno vdanostjo sprejela, jo je prednica le še bolj čislala in ljubila. Videla je namreč, kako globoko je v pravi in resnični čednosti vkoreninjena; vdanost v voljo božjo in voljo predstojnice ji je bila namreč nad vse. Taka vdanost in popolna pokornost namreč daleč odtehta vse še tako lepe pobožne vaje — po svoji glavi.

Marjeta pa, ko je videla, kako se je v samostanu njej nasproti vse spremenilo, je rekla smehljaše: »Zdaj pa ne bom več dolgo živela, ker nimam nič več trpeti; naša mati je preskrbna zame.« In drugi sestri je rekla: »Še to leto bom umrla, ker nimam nobenega trpljenja več.«

Na svoj 43. rojstni dan (22. julija 1690) je prosila, da sme delati 40-dnevne duhovne vaje v samoti. Dovoljeno ji je bilo s pristavkom, da si ne sme huših pokoril nakladati, kakor so ji navadno dovoljene. »Doslej sem hrepenela« — tako je pisala med drugim v tej samoti — »po treh rečeh: svojega božjega Zveličarja z najpopolnejšo ljubeznijo ljubiti, iz ljubezni do njega prav veliko trpeti, in v ognju te ljubezni umreti. Zdaj pa na svoje začudenje ne hrepenim po ničemer več. Drugega ne čutim, kakor popolno udanost v voljo božjo.«

Dne 8. oktobra se je vlegla. Zdravnik je prišel k nji; imel je do nje veliko spoštovanja. V prejšnjih njenih boleznih je navadno rekel nasproti prednici: »Ta bolezen prihaja od ljubezni božje; zoper to nimamo zdravnik nobenega pomočnika.« Zdaj se mu pa bolezen ni zdela nevarna. Marjeta sama pa je kljub temu trdila, da bo na tej bolezni umrla.

Malo dni potem je zaželela sv. popotnice. Prejela je svojega božjega Ženina kot potnega tovariša; slutila je namreč, da je tukaj zadnjikrat. Trebalo je imeti modri devici svetilnico napolnjeno z oljem, zakaj Ženin se je napovedoval, da pride po nevesto.

Na obrazu so se ji brale silne bolečine, pa zdravnik ni spoznal nič nevarnega, saj je bila vedno slabotna, bleda, trpeča. »Ali ti morem kaj pomagati,« jo vpraša strežnica. »Ni treba,« je odgovorila, »trpim sicer, pa trpljenje je tako neskončno sladko. Nedopovedljiva tolažba je, umirati na križu.«

»Vsi, ki so jo videli, so se čudili njenemu miru in veselju, s katerim je gledala smrti v obraz. Včasih je zagotavljala, da je pripravljena še živeti, če je božja volja, in svoje trpljenje podaljšati do sodnjega dne. Naenkrat pa je bilo njeno upanje dejano na hučo poskušnjo: misel na neskončno pravičnost božjo jo je napolnila s strahom in trepetom. Z močjo se je oklenila križa, ga tiščala na prsi in zdihovala brez prenehanja: »Usmiljenje, moj Bog, usmiljenje!«

Kmalu pa se je razjasnilo njeno obličje. Od veselja so se ji pordečila lica in vskliknila je: »Tvojemu usmiljenju bom vekomaj pela hvalo. Kaj imam v nebesih, in po čem poželim na zemlji, razen tebe?! Kdaj že prideš, Gospod, kdaj že prideš, da me rešiš iz kraja pregnanstva? K tebi vzdigam svoje oči; napolnjena sem z veseljem. Da, po dobroti Srca Jezusovega upam iti v hišo Gospodovo!«

»O žarim, žarim odznotraj« — je govorila drugikrat. »O, da bi bilo iz ljubezni do Boga! Pa jaz nisem svojega Boga nikoli popolno ljubila. Prosite ga zame odpuščanja,

sestre, in ljubite ga iz celega srca! Boga ljubiti, kolika sreča! O ljubite ga, ljubite ga!«

To je bil zadnji nauk, ki ga je dala sosestram. Prosila je še prednico, naj nikdar ne govori o rečeh, katere ji je zaupno povedala; ravnotako spovednika P. Rollina, naj sežge pisma, ki mu jih je pisala. To je naročila boječ se, da bi ji ne bilo to v preveliko čast.

Vse sestre so prišle k njeni smrtni postelji. Prosila je, naj molijo litantje Jezusovega Srca in Matere božje. Mašnik je pristopil in ji podelil sv. olje. Med četrtim maziljenjem je še enkrat odprla svoje ustnice in — »Jezus«, je bila njena zadnja beseda.

Bilo je 17. oktobra l. 1690 zvečer ob osmih. Sestra Marija Marjeta je živela 43 let, med temi 19 let v samostanu.

Sosesre so bridko jokale nad zgubo tako krasnega zglada, katerega tako dolgo niso poznale in zaničevale. Videle so pa v svojo tolažbo, kako lahko in sladko je umirati onim, ki presveto Srce z vso gorečnostjo časté.

Glas o njeni smrti se je brž raznesel po mestu. Povsod so zagnali jok zanjo in klicali po ulicah: »Svetnica je umrla!« Zjutraj so se jele na vse zgodaj vsipati množice v samostan, da jo še enkrat vidijo. Več bolnikov je na mestu ozdravelo.

18. oktobra so jo z vso slovesnostjo položili v grob, ki ga je Bog poveličal z mnogimi čudeži. Največje pa, kar je Bog naredil po tej slabotni, nepoznani in zaničevani devici pa je bilo, da je bilo po njej vpeljano in razširjeno češčenje Jezusovega Srca, po katerem so potoki milosti lili in še lijejo na katoliško Cerkev in njene otroke.

Leta 1824., za papeža Leona XII., je bila proglašena za »častitljivo«, za Pija IX. pa za »blaženo«. Ne bo dolgo, pa jo bomo častili kot »sveto«.

Češčenje presvetega Srca Jezusovega, po njej vpeljano, se je razširilo po vsem katoškem svetu in se ravno v naših dneh širi še vedno bolj. Naj zavlada po vsem svetu kraljestvo Jezusovega Srca!

Osemindeset letno poročilo bratovščine presvetega Rešnjega Telesa (1906—1907).

2. Lep razvoj bratovščine presv. Rešnjega Telesa nam kaže vso vnemo naroda do presv. Evharistije in za lepoto sv. Cerkve. Tu podamo zopet, kakor vsako leto, kratek pregled delovanja te bratovščine za leto 1906/1907. Vrhunec navdušenja je bratovščina, kakor se kaže de doseгла. V večini župnij se navdušenost in vnema kaže stanovitna; a v nekaterih krajih se zdi, da postaja nekako mrzleja. Zadnja leta jih nekoliko manj pristopa k bratovščini. Morebiti je vzrok vedno češčenje, ker si mislijo: saj tako molim vsaki mesec pri skupni molitvi. Toda, če pomislimo, koliko duhovnih dobrot so deležni udje bratovščine presv. Rešnjega Telesa (natančno so vse naštete v sprejemni knjižici), in če pomislimo, da ima družba tudi namen, revne cerkve oskrbovati s potrebnno cerkveno opravo, bo vsakdo rad pristopil k bratovščini in daroval mali prispevek.

Novih udov je pristopilo blizu 1500, in glavni zapisnik kaže zadnjo številko 111.600 članov. Mnogo teh je že v večnosti in zanje in tudi za vse žive ude se vsak prvi četrtek v mesecu bere sveta maša. — Dohodkov je imela bratovščina 19,871 K 39 v, med temi 800 K kot povračilo za lepše, dragocenejše paramente. Neka dobrotnica je volila 180 K za bratovščino.

Stroškov pa je imela bratovščina skupaj blizu 18.000 kron.

Ljubezen do presvetega Zakramenta je zopet letos mnogo blagih src nagibala, da niso samo v molitvi častile Jezusa v tabernaklju, marveč so žrtvovale mnogo časa in truda, da so izvršile s svojimi lastnimi rokami mnogo lepe oprave za oltar in za duhovnika, ki opravlja presveto daritev. »Iz ljubezni do Jezusa«, to jim je bilo vodilo, ki je mnogo gospâ in gospodičen navduševalo, da so delo pričele in ga izvršile, če je še toliko truda stalo in še toliko časa zahtevalo. Zopet letos moramo pohvaliti več blagih de-

klet, ki sicer cel dan morajo delati v tovarni, pa so ves svoj prosti čas porabile za izdelovanje čipk za albe, za oltarne prte, za korporale in prtiče. Vsak vbod naj jim ljubi Jezus povrne! Gospodična M. K. je vse risbe za albe, koretlje in purifikatorje prav sama po najboljših vzorcih prenesla na platno.

Z velikim trudom je neka gospa oskrbela, da se je vezenina stare, že zavržene kazule prenesla na novo blago in je na tak način stara vezenina zopet prišla do veljave.

»Bog plačaj vsem sotrudnikom,« s to zahvalo končamo letošnje poročilo, hkrati pa prosimo, naj vse blage sotrudnice tudi prihodnja leta zveste ostanejo bratovščini in ji pomagajo do tako lepih uspehov, kakor doslej. Zlasti pa prosimo prečastite duhovne sobrate, da tudi zanaprej bratovščino vernikom priporočajo, naj tudi zanaprej požrtvovalno pospešujejo prvi namen bratovščine, ki je pobožno češčenje presvetega Rešnjega Telesa, pa tudi drugi namen, da iz ljubezni do Jezusa radi zbirajo letne doneske, akoravno to ni vselej prijetno, toda potrebno je, da more bratovščina doseči svoj namen.

Zmoteni svet noče poznati Boga, mi pa kličemo: »Gospod! ostani pri nas, mračni se!« Pa ne le ostani pri nas, marveč po vsem svetu, v vseh srcih naj se razširja tvoje kraljestvo. Adveniat regnum tuum evharisticum! — Češčenje in hvaljeno naj vedno bo presveto Rešnje Telo!

3. Razposlalo se je letos 62 kazul, 8 pluvijalov, 14 velumov, 40 alb, 42 koretljev, 120 korporalov, 60 pal, 150 purifik, 16 burz, 25 obhajilnih, 15 spovednih štol, 40 pasov, 6 blazin, 4 pregrinjala na pult, 5 vezenih prtov, 8 vezenih plaščev za ciborij, 12 suknjic za ministrante, 14 koretljev za ministrante, 1 mrtvaški prt, 2 dalmatiki in več manjših stvari. Obdarovnih je bilo 137 cerkva. Dobile so darove nastopne cerkve: Ambrus rdečo kazulo; Ajdovec vijolčno kazulo; Boh.

Bistrica velum; Babno polje prt; Boštani belo kazulo; Breznica vijolično kazulo; Brusnice koretelj, obhajilno štolo; Borovnica velum; Brdo rdečo kazulo; Boh. Bela koretelje, obhajilno štolo; Cerklje Gor., več korporalov in purifikatorjev; Čatež pri Zapl. rdečo kazulo; Češnjice vezeno štolo, Črni vrh nad

Fara p. Kost. belo kazulo; Gorje vezen prt; Golo črno kazulo; Godovič črno kazulo; Gojzd velum; Hotič vijolično kazulo; Sv. Helena velum; Horjul burzo, štolo; Homec bel pluvijal; Ihan belo kazulo; Ig črno kazulo; Javorje n. Šk. L. albo; Javorje p. Litiji koretelj, burzo, spovedno štolo; Idrija Sp.

Cerkev vednega češčenja v Bocnu — notranjščina.

Idrijo albo, purifikatorija; Čemšenik bel pluvijal; Črni vrh nad Polhovim Gradcem albo; Dovje belo kazulo; Dolenja vas plašček za ciborij; Dole belo kazulo; Duplje obl. za ministrante; Dol belo kazulo; Dragatuš albi, koroka; Dobrepolje belo kazulo; Dolina v. kazulo; Ebental prt, purifikatorije;

velum; Idrija m. vijolično kazulo; Sv. Jakob ob S. koretelj; Sv. Jošt p. Vrh. albo, vezeno štolo; Sv. Jošt p. Kranju bel pluvijal; Ježica korporale, purifikatorje; Janče albo, purifikatorije, prt; Št. Jurij p. Kranj. belo kazulo; Št. Jernej belo kazulo; Javor p. Lit. banderice; Sv. Križ p. Lit. koretelj, spovedno štolo;

Kresnice belo kazulo; Kranjska gora črno kazulo; Krško, usmiljenke, velum; Koprivnik vijolično kazulo; Kostanjevica rdečo kazulo; Kolovrat koretelj, korporale; Krka plašč za ciborij, obhajilno štolo, korporale; Košana albo, koretelj; Lučine rdečo kazulo; Ljubno belo kazulo; Ledine koretelj, burzo, obhajilno štolo; Mekinje, uršulinke, koretelj; Mekinje velum; Matenjas korporale, purifikatorije; Mirna peč bel pluvijal; Mösel obleko za ministrante, obhajilno štolo; Mengeš albo, koretelj, pase; Naklo rdečo kazulo; Nevlje vezeno štolo, pregrinjalo za pult; Nesselthal belo kazulo; Osilnica bel pluvijal; Poljane n. Šk. L. črno kazulo; Poljane Vel. belo kazulo; Prežganje albo, koretelj, mrtvaški prt; Sv. Peter pri Slavini vezen prt; Podlipo blazini; Podraga vijolično kazulo; Preserje koretelj, purifikatorije; Polhov Gradec velum; Rova bel pluvijal; Rovte obleko za ministrante; Ribnica rdeč pluvijal; Rieg albo, koretelj, štolo! Radovica belo kazulo; Rakitna belo kazulo; Rob albo, burzo, spovedno štolo; Rateče albo, korporale; Radoljca velum; Suhor vijolični pluvijal; Stopiče več korporalov; Studeno albo, koretelj, korporale; Struge črn pluvijal; Semič zeleno kazulo; Slavina rdečo kazulo; Sora rdečo kazulo; Soteska albo, koretelj, obhajilno štolo; Stara Oselica albo, korporale, spovedno štolo; Salezijanci koretelj, plašček za ciborij; Srednja vas koretlje; Sela pri Kamniku rdečo kazulo; Sava koretelj, koretlje za ministre, obhajilno štolo; Špitalič belo kazulo; Štanga burzo, koretlje za ministrante; Šmartin pod Š. g. koretelj, obhajilno štolo; Škocijan pri Turjaku rdečo kazulo, albo, koretelj; Škofja Loka, belo ka-

zulo; Sv. Trojica albo, burzo, obhajilno štolo; Trn rdečo kazulo; Tomišelj rdečo kazulo; Tuhinj Zg. bel pluvijal; Tunice, vijolično kazulo; Trata albo; Trebelno albo, burzo, obhajilno štolo; Ustje albo, spovedno štolo; Urec albi, purifikatorije, korporale; Topla Reber burzo, obhajilno štolo; Vrabče albo, korporale, obhajilno in spovedno štolo; Vrh rdečo kazulo, velum; Vipava rdečo kazulo; Višnja gora rdečo kazulo; Vranja peč burzo, purifik; Vodice korporale, purifikat, velum; Vrhpolje p. Vip. blazini, obhajilna štola; Št. Vid, zavod, 2 beli, 2 rdeči kazuli, svečnike i. dr.; Vinica velum, burzo; Zapoge belo kazulo; Zaplana črno kazulo; Zalilog albo, korporale; Zagorje ob Savi rdečo kazulo, korporale, purifikat; Zagradec albo; Žabnica vijolično kazulo; Žiri, korporale, pale; Žalina korporale, pale.

Vsa ta oprava je bila od dne 26. maja do praznika presv. Rešnjega Telesa razstavljena v knezoškofijski dvorani. Razstava je bila kaj dobro obiskana; lepo blago in pravilna izvršba je sploh vsem veččakom jako ugajala. Splošno pozornost zbudila in veliko priznanje žela so zlasti ženska ročna dela, ki so bila okusno razvrstena po dveh velikih sobanah.

Tudi prihodnje bratovsko leto se bo končalo s praznikom presv. Rešnjega Telesa. Po tem prazniku se bo razpošiljala cerkvena obleka. Kdor torej želi kaj za cerkev, naj blagovoli svoje želje točno in pravočasno naznaniti vodju bratovščine, da se mu bo moglo po razmerah kolikor mogoče ustreči.

J. Flis.

Pod Marijnim banderom.

Kakšnega pomena so Marijine družbe za naš čas ?

Katoliška cerkev se pogosto primerja drevesu, ki je zrastle iz male klice v mogočno drevo, da svoje veje razprostira po vsem širokem svetu. Sad tega drevesa pa je življenje in delovanje v smislu Kristusovega nauka, z drugo besedo: Krščansko življenje.

Ako hoče drevo roditi sadove, mora imeti življenjsko moč, biti pa mora tudi zavarovano pred vsemi škodljivimi vnanjimi vplivi. Še boljše drevo ne bode doneslo sadu, ako suša ali prevelika vročina ali preveliko deževje ali požrešne gosenice pokončajo in zamore sadove.

Nesmrtna, večna je moč sv. vere, ki živi v sv. katoliški Cerkvi. Na zunaj pa prete ravnvo v naših časih prav mnogi sovražniki, ki skušajo ukončati sadove, ki jih hoče roditi. Odstraniti jih je treba, preprečiti njihove zlobne in pogubne nakane; onim pa, ki jim so že škodovali, pomoči nazaj k pravemu, človeka edino vrednemu življenju — k življenju krščanskemu.

Vse prenoviti v Kristusu, v smislu njegovega nauka, po načelih svete vere, je geslo našega svetega očeta Pija X.

V dosego tega namena pa naj poleg drugih sredstev služijo Marijine kongregacije, ki so kakor 30.000 semen, zasejanih po širni zemlji, iz katerih naj vzraste stoteren sad krščanskega življenja.

Kdor le malo pozna življenje sedanjega časa, že lahko vidi, da je mnogo slabega, gnjilega v sedanji človeški družbi. Kakor nam pa zgodovina Marijinih družb dokazuje,

se bode mlačnost in gnjiloba najlozje odpravila po Marijinih družbah, ako bodo imele res pravi marijanski duh in se zavedale svoje velike naloge.

Leta 1901. so premilostni ljubljanski knez in škof pisali: »Zdaj imam v škofiji že 120 kongregacij za mladeniče in dekleta in te vplivajo naravnost reformatorično (prenavljajoče) na нравno življenje.

In kdo je dolžan sodelovati, da se svet prenove v Kristusu? Odgovor je za vsakega pravega kristjana samoobsebi umeven, da vsi, to se pravi, možje in žene, mladeniči in dekleta.

Ker se pa ta namen prav posebno dosega v Marijini družbi, je jasno, da je družba potrebna ali vsaj koristna vsem stanovom.

1. Rečem: Družba je važna in potrebna za može. Možje stoje v boju življenja in kot borivci potrebujejo posebnega božjega varstva in poduka, da morejo prav nastopiti za sveto stvar Kristusovo. Kakor so možje stebri človeške družbe, ravnvo tako je njihova najsvetejša in prva dolžnost kot kristjanov, da so stebri sv. vere in krščanskega življenja.

Za može so posebno potrebne družbe po mestih, ker po farah jih ni mogoče povsod voditi. Po nekaterih krajih pa že so in rode prav dobre sadove.

Družbe, te starodavne in vendar vedno moderne visoke šole Marijine, nam morajo dati mož, kakršnih potrebuje sedanji čas, resnično katoliških mož, voditeljev v besedi in po zgledih.

Značajnosti, modrosti, prave krepke pobožnosti, verskega poguma, apostolskega

mišljenja — kje se nauči mož boljše kakor v tej Marijini šoli?

Tukaj v družbi ostane glava jasna, srce zadovoljno in mošnjiček — se ne prazni, kakor v drugih družbah.

Marijina družba naravnost spopolnjuje vsa druga društva, ker ohranja pravega duha in daje vsemu delovanju pravo trdno podlago in zanesljivost.

2. Tudi za žene je Marijina družba velike važnosti. Neka družabnica — hrabra žena piše: »Kmalu sem okusila v zakonu kupo bridkosti. Mož je bolehav, obrt nazaduje, otroci potrebujejo mnogo in jaz sem sama za vse. Toda Marijina hči sem! Ta misel, da imam kot taka zagotovljeno posebno varstvo Marijino, me vzdržuje, da ne bom obupavala in tarnala.

Kje se najde oni krasni, nedosegljivi vzor hrabre žene, kakor jo opisuje sv. pismo, ako ne v Mariji? Srečna družina — srečen mož, srečni otroci, srečni posli, — ako imajo mater in gospodinjo, ki jo navdaja prav Marijin duh.

Taka žena in mati ljubi zvesto in potrpežljivo, skrbi neumorno; njena pobožnost ni prisiljena, ker prihaja od srca; obličje njeno je vedno jasno in veselo. Sama vesela še druge razveseljuje.

In kako široko polje za apostolsko delo najde taka mati že v svoji hiši, pa tudi zunaj pri svojih sosedih in drugod!

Dajte nam veliko takih mater in človeška družba bo prav kmalu vsa prenovljena v Kristusu.

3. Družbe so važne zlasti za mladeniče, še posebno za učečo se mladino — za dijakke. Slab zgled tisočernih, nejasnost v načelih, premala skušnja, nevarna želja po prostosti, vzbujajoče se strasti: vse to napada mladeniča in more prav zelo nanj vplivati. Kakšna nesreča, če zaide že v mladosti!

Tukaj je posebno kongregacija, ki ga varuje pred padcem in mu daje moči in podpore za čas skušnjav. V družbi spozna blage značaje; vez medsebojnega prijateljstva, ljubezni do Marije, je močen ščit mladeniču, kadar nanj prihrumi vihar strasti.

Ko pogleda v svoj vzor, Marijo, se uči samega sebe zatajevati in nositi križ trpljenja, uči se navdušenja za velika in plemenita dela, za najdražje svetinje človeštva: sv. vero, nedolžnost.

4. Važna je družba za dekleta. Žalostna skušnja nam kaže, da mlada dekleta po mestih in vaseh prelahko zaidejo na pot lahkomišljenosti in nečimurnosti, da prav pogosto padejo v naročje greha in strasti.

In zopet se je Marijina družba pokazala, da se dekleta v njenem naročju najložje obvarujejo vseh pretečih nevarnosti.

Kratko rečem: Marijine družbe so v naših posebnih razmerah potrebne za vse stanove. Po teh družbah se bo prerodila človeška družba, ako le te store svojo dolžnost. Ravno zaradi tega jih pa sveta Cerkev tako priporoča.

Marijina družba (ako je res Marijina družba, ki zasluži to ime) je za vsak kraj kvas, ki naj prekvasi ljudstvo v smislu svete vere in krščanskega življenja.

Posnemanja vredna.

Tale zgled je nekoliko izreden, pa vendar resničen. Jabelko navadno ne pade daleč od debla in slabi starši navadno nima jo dobrih otrok; časih se pa kako jabelko zavalj daleč od drevesa — po posebni milosti božji. Tako je bilo tudi tukaj.

Na Gorenjskem, blizu štajerske meje, je pred malo leti živela v neki gorski vasi deklica, katera se je odlikovala v vseh čednostih in ob vsakem slučaju. Njeni stariši niso bili kaj prida. Oče je bil pijanec, mati pa tudi ni preveč ljubila cerkve. Deklica je

bila prvorojena hčerka z imenom Rezika. Komaj toliko dorasla, da je mogla v cerkev, ji je bilo največje veselje moliti pred tabernakeljnom. Mati, katera ji je vse dopustila, ji tudi ni branila v cerkvi biti. Zato je hodila pogostokrat v cerkev pred Najsvetejše, kjer je iskala tolažbe, katere je potrebovala, ker so bile domače razmere žalostne; pri Jezusu in Mariji pa je upala dobiti mir. Ko je bila ustanovljena Marijina družba, je z velikim veseljem prva stopila v njo. Tedaj se je popolnoma posvetila Mariji. Nič se ji ni zdelo pretežavno, da bi ne storila iz ljubezni do Marije. Pri vstopu v Marijino družbo je sklenila vse življenje zvesta ostati Mariji. Kajti dobro je vedela, čeprav je še mlada, da življenje ni kratkočasna igra in da pride tudi za njeno srce čas preskušnje. In ni se motila. Rezika je bila priljudna, vsakemu je po svoji moči pomagala. Svoje stariše je ljubila, o njih in o njihovih napakah pa ni govorila. Tiho je nosila in Mariji izročala svoje težave. Ker je bila revnega stanu, je bila primorana zapustiti domači kraj in iti služiti na tuj. Pa tudi na tujem je zvesta ostala svoji obljudi. Predniku Marijine družbe je vsako leto naznanila, da je izpolnjevala družbena pravila in da hoče še ostati v njej. Svet in hudobni duh, ki nikoli ne miruje, je skušal

to Marijino hčer iztrgati izpod Marijinega varstva. V vseh bridkostih in težavah se je k Mariji zatekala. Ona se ji je vselej izkazala dobro mater. Skrbno je pazila na najdražji zaklad, na nedolžnost, ki je cvet mladih deklet. Kmalu pa se odpove službi in poda v samostan. Z velikim veseljem je stopila v nižji red usmiljenih sester. Z vso vnemo se je trudila, da bi mogla natančno izpolnjevati redovne dolžnosti. Pa neskončno modri Bog ni pustil svoje služabnice dolgo v tej solzni dolini. V četrtem letu svojega poklica je dobila jetiko, ki ji je vzela življenje. Mirno je prenašala bolečine, ki so jo zadele. Večkrat je dejala: Rada ozdravim, rada pa tudi umrjem, kakor je božja volja. Večkrat se je svojim Marijinim sestram priporočala v molitev. Pričakovala je vdana v voljo božjo smrti, katera ji je upihnila luč življenja dne 19. julija 1906. v ljubljanski bolnici. Umrla je kot zvesta hčerka Marijina v 24. letu svoje starosti. Po čemer je hrepenela, je tudi dosegla: Jezus je bil njeno veselje v življenju; Jezus jo je tudi, kakor upamo, obilo poplačal v nebesih.

Bodi v zgled in posnemo vsem dekletom, posebno pa onim, ki nimajo dobrih starišev. Če ravno hočejo, so vendar lahko tudi dobre.

Vsem Marijinim družbam slovenskim bratski pozdrav!

Namenili smo izdavat v hrvatskem jeziku glasilo: »Pod zastavom bezgrješne Djevice«.

Glasilo bo izhajalo prvo leto vsaki drugi mesec, drugo leto pa, če Bog dá, mesečno. Poročila o življenju slovenskih kongregacij nam bodo vedno dobrodošla. Naročni-

na glasilu je brez pošte 60 vinarjev na leto. Ko bi se hotel kdo naročiti na naše glasilo, prosimo, da nam to čimpreje naznani.

V Zagrebu, Palmotićeveva ulica 33. (Dne 16. novembra 1907.)

Akademična kongregacija.

Prazna kapelica.

Kako si prazna, skalnata votlina!
Tvoj kras, Marija, so odnesli proč.
Tu, sredi vrta, bila si edina,
ki vzhitel mnog pozdrav je k tebi vroč.

Bila si dražja mi kot dvori zlati,
Brezmadežni si bila skromen stan;
pod tvojim varstvom ljubljena je Mati
nam blagoslavlja naš samostan.

Soboto vsako je plamenček zibal
se pred Gospo, obzarjal njen obraz;
ob njenih nogah se je cvet upogibal
in čudom zrl Device rajski kras.

Zdaj pa je prazno, tiho . . . Mrzle skale,
se zdi mi, včasih, votlo zaječe:
»Kje si Marija?« — pa, kot bi se zbale,
utihnejo, žalujejo, molče.

Kar iz kapelice odšla je Mati,
zatisnile vse cvetke so oko,
in pevkam več ni bilo tu ostati,
odplule tja pod južno so nebo.

Vse tiho, vse . . . Oh, ni li tako prazno,
i v srcu onem, kjer Marije ni?
Odšla je Mati, saj oko nepazno
za lučico pred njo več ne skrbi.

Kjer pa ni luči, ni ljubezni vroče,
tam Mati dolgo ne ostane več,
kapelica je prazna, angel joče,
po Materi žaluje tih, molčeč.

In v mrazu je zamrlo nežno cvetje,
pogreša blagoslova svetih rok;
utihnilo je i nedolžno petje,
Marije ne pozdravlja spev otrok.

In ti ne jočeš, ki si Mater zgubil?
Pokliči jo v kapelico nazaj!
Li nisi srečen bil, ko si jo ljubil?
Li nisi ž njo v srcu nosil raj?

In ko se vrne, vžgi svetilko večno,
natrosi cvetja ji pred njen oltar,
in ako hočeš, da bo srce srečno:
žrtvuj vse drugo — Matere nikdar!

O, nosi jo globoko v srcu svojem,
naj si pomlad je ali zimski mraz!
Oltar Marijin naj bo v srcu tvojem,
dokler presrečen ji zazreš v obraz!

S. Elizabeta.

Ozdravljenja v Lurdu 1. 1907.

(Po zdravnikih preiskana in potrjena.)

25. julija ob 3. je hipoma ozdravela v rožnivenški kapeli 24-letna dekle Marjeta Aimon iz Nimsa. Dve leti so brezvspešno zdravili zdravniki od revmatizma popolnoma trdo koleno.

6. avgusta je zadobila pri votlini popolno zdravje gospodična Marija Lujiza Rusó. Bolehala je že dlje časa na splošni jetiki.

17. avgusta pri narodnem romanju je zadobila glas gospodična Avgušтина Renò. Imela je v grlu bolezen »pharyngitis granulosa«, vsled katere je prišla čisto ob glas. Dve leti ni mogla glasno spregovoriti. V Lurdu je popolnoma ozdravela in Materi božji v čast zapela.

Posebno so se čudili zdravniki dne 18. avgusta, ko je hipoma stopila na noge gospa Košár. Tri leta so se ji gnojile noge in v zadnjem času so postale mrtve. Zdravniki so dognali vnetje kostnega mozga (osteomyelitis). Danes ne vé nič več za bolezen.

Hanka Ponè je bila popolnoma jetična. Kašljala in pljuvala je že več časa kri. Zastonj je iskala zdravja v svetovnoznanim zavodu za jetične bolnike v Vilepink pri Parizu. — Popolnoma je ozdravela pri procesiji svetega Rešnjega Telesa dne 18. avg. t. l.

Jurij Busè iz Pariza, star 30 let, je bil hrom na obeh nogah. Tudi levica mu ni nič več služila. Že leta 1902, dne 13. aprila, je bil nesrečno padel, zlomil hrbtenico in pretisnil

hrbten mozeg. — Iskal je zdravja v Lurdu in sicer večkrat. Letos, 20. avgusta je ozdravel popolnoma in je šel hvaležen Jezusu in Mariji, po več letih s procesijo svetega Rešnjega Telesa.

Leopold Bosè pride k Mariji popolnoma jetičen. Prehladil se je pri vojaki. Zdravil se je v vojaški bolnišnici v Angersu in Parizu. Dan na dan je le vedno bolj hiral in obupal nad človeško pomočjo. 20. avgusta so ga preiskali zdravniki in so izjavili, da so čudovito naglo izginili vsi sledovi prejšnje očitne jetike.

Vincenc Filipi pride v Lurd popolnoma slep. Pred petimi leti, v septembru l. 1902, je izgubil vid. V različnih bolnišnicah so enoglasno potrdili: retinitis pigmentosa, t. j. popolno oslepljenje. 20. avgusta sprejme sv. obhajilo in peljejo ga k votlini. Tam spre-

gleda. V zdravniški pisarni lahko bere časopis.

Takih in enakih ozdravljenj se je v Lurdu uradno dognalo letos nad trideset. O nekaterih bomo poročali še v prihodnji številki. Sredi nevernega sveta spričuje Marija vsak dan čudovito resničnost krščanstva. —

Letos je bil v Lurdu čudovit naval. Na dan je prišlo v zadnjih mesecih po deset tisoč romarjev. — Tudi zdravnikov še ni bilo zlepa toliko kakor letos. Okrog 330 je podpisanih v zdravniški pisarni — med temi 80 vseučiliških profesorjev.

Dr. Kolon, profesor na vseučilišču v Bernu se je prišel zahvalit Materi božji. Bil je za smrt bolan. Njegova soproga ga je skrivaj obljubila v Lurd, kar je rade volje izpolnil.

„Božično drevesce ali jaslice?“

Lansko leto sem na sveti večer slučajno prišel v krščansko rodbino v mestu, kjer so ravno prižigali božično drevesce. Dva otročiča (starejša deklica je hodila v prvi ljudski razred) sta bila zraven med odraslimi. Skrbna mamica je zdaj to zdaj drugo morala posvariti: »Pazi, da se ne užgeš!« Ko smo se nekaj časa med seboj pri razsvetljenem drevescu razgovarjali, zmanjka obeh otrok. Mati to zapazi in nas opozori na otroka. Kje sta bila?

V drugi sobi so imeli na omari postavljene lepe, če tudi priproste jaslice, kjer je gorela lučica. Manjše, štiri leta staro dekletce je klečalo na stolu pred jaslicami ter nepremično zrló v jaslice, večja pa je popravljala mah in prestavljala pastirce.

Ko nas zapazita, zakliče manjša deklica: »Mama, kako lep je Ješček! Jaz imam pa Ješčka rada.«

Vprašajmo se: »Kaj je primernejše, božično drevesce ali jaslice?« Kaj je primernejše duhu božičnih praznikov in otroški naravi? Poznavajoč otroško naravo in duh praznikov, odločno trdim, da so jaslice primernejše.

Kakšen pomen pa ima božično drevesce?

Seveda se lahko dá tudi drevescu lep pomen, če pravimo, da nas drevo spominja na drevo življenja, torej tudi na greh Adamov. Tedaj je pa pripravnejši, da nas opominja k pokori, kakor k veselju.

Če pa drevesce kaže na drevo križa, ki je stalo na Kalvariji, in če nam sladčice, obesene na drevesu, predočujejo milosti in dobrote odrešenja Kristusovega, tedaj bi pa bilo primernejše na vsak način, da postavimo drevesce o veliki noči.

Ko je prišel Kristus na svet, ni nič prinesel s seboj. Reven je prišel, da je za nas šele zaslužil s svojim trpljenjem; učlovečil se zato, da je nas odrešil. Milosti Kristusovega odrešenja so se redno začele deliti šele po Binkoštih, ko je prišel Sv. Duh, ko so apostoli začeli naklanjati zasluženemu odrešenju vernim ljudem s tem, da so začeli izvrševati trojno službo in oblast: učeniško, duhovniško in kraljevsko. Torej hi bilo božično drevesce s svojimi darovi holi primerno za binkoštno praznike. Luč tudi pomeni Kristusa. Tedaj je na primerno, da na Svečnico prizivamo tako drevo, ko se te resnice spominjamo. Prav!

Kako malo ljudem pa je znan nomen božičnega drevesca! Otroci pa vidijo v niem le sladčice in darove, ki pospešujejo sladkosnednost.

Kako lep nomen pa imajo jaslice, ki jih je prvi začel postavljati mož, ki je gorel serafinske ljubezni do Kristusa, — sv. Frančišek Asiški.

Nedolžno dete vidi svojega Boga v revščini in ima usmiljenje z zmrzuločim otročičem v trdih jasliah; vidi, kako reven in zapuščen je bil Stvarnik sveta, ko je prišel na zemljo, da je komaj imel potrebne obleke in se je grel ob sami neumne živali. Že tukaj spozna otrok strašno nasprotje med Kristusom in mehkužnim hudobnim svetom. Tu že otrok spozna ali vsaj slutí, da je treba za nebesa po zgledu Kristusovem na zemlji trpeti in se v marsičem premagati in zatačiti. Stariši! Presodite sami, kaj je primernejše, in potem storite tako.

»Toda,« reče mi skrbna mati, »otroke moram kdaj obdariti za njih pridnost.«

»Prav, dobra mati,« jaz tudi to trdim. Stori pa to nekaj dni pred Božičem, na praznik sv. Miklavža. Po stariših naj Miklavž

zopet prinaša pridnim otrokom darove, kakor je to storil za časa svojega življenja. Parkeljni pa naj otroke postrašijo, da ne postanejo leni in uporni. Ali ni res tako prav?

Dovolite, da Vam že za letošnje božične praznike povem, kako smo mi delali jaslice v oni srečni dobi, ki je le prehitro za vselej minula. Že v jeseni, predno je zapadel sneg, smo nabrali v gozdu najlepšega mahu, ga očistili, prav dobro posušili in shranili za božične jaslice. Dober stric, ali še boljša tetka so nam dali zaradi naše pridnosti kak kračar, ki smo ga skrbno spravili v šparoveček. Od teh svojih prihrankov smo pred Božičem zložili za »pastirčke« veliko svoto, vsak 2 krajcarja, ker nas je bilo pet, torej skupaj 10 krajcarjev in kupili svoje naslikane pastirje. Dokler sem veljal za najmodrejšega, sem jaz izrezaval te za nas prelepe pastirje in jih nalepil na trdnejši papir.

Sveti večer po »mrzli« večerji smo se pa spravili na delo z očetom, medtem ko so mati in teta pospravljali po hiši in čedili za praznike. Oče so prinesli desko, jo pribili v kot. Mi otroci pa smo sedaj prinesli mah, ga v hrib naložili ter začeli postavljati najprej jaslice, potem pastirčke, ovce itd. Oče so pa oddaleč gledali in nas podučevali, če nismo prav postavili.

Ko so bile jaslice narejene, so mati prinesli pisan prtič pred jaslice in prižgali lučico. Potem pa so rekli: »Otroci, sedaj pa pokleknite tako, da boste gledali v jaslice!«

In molili smo tako prisrčno, kakor mor-da celo leto prej ne tako. Nato smo pa še s staro materjo zapeli mnogo lepih božičnih pesmic. Le prehitro je minula ura za uro, da je bilo treba iti k polnočnici.

Da! Takrat je vladal v našem srcu mir in sreča, ki so jo nekdam angeltji oznanovali nad betlehemskimi livadami.

Toliko iz otroških let.

Sedaj, kot odrasel, pa vam dobri »Bogoljubovi« bralci to-le svetujem:

Če le mogoče, preživite ure svetega večera v svetišču domače hiše pri jaslicah.

Kako lepo je, zlasti ta večer, če so oče, mati in otroci skupaj.

Če si pa prav sam in vržen med tuje ljudi, pa pojdi v kako dobro društvo, kjer imajo božičnico, t. j. jaslice, ter v nedolžnem veselju obhajajo sv. večer!

Vsi pa obhajajmo sv. večer v duhovnem veselju, da bo tudi nam veljal spev angelski:

»Slava Bogu na višavi in mir ljudem na zemlji, ki so dobre volje.«

Peter J.

Dobrotljivost ne ostane brez plačila.

Črtica iz življenja slovenskega misijonarja.

Sv. pismo pripoveduje o Jezusu, da je hodil okrog, deleč dobrote. Nebeški Učenik nas je z besedami in z zgledom učil milosrčnosti in usmiljenosti do revežev. Priznati moramo, da se Slovenci v tej čednosti častno odlikujejo. Veselo znamenje je osobito za mladino, ako kaže čuteče srce do trpinov in siromakov in do podpore potrebnih.

Kaj mično dogodbico te vrste pripoveduje nemški časopis »Sv. Mihael« iz otroških let slovenskega misijonarja Ig. Knoblehar-ja,

V Škocijanu na Dolenjskem se je nastanilo leta 1830. nekaj stotnih vojakov. V hiši kleparja Knobleharja je stanoval en desetnik in dva prostaka. Ko so se vojaki zopet odpravljali, pravi desetnik hišni gospodinjci: »Mati, tu imate kos mesa, naredite z njim, kar drago; mi ga ne potrebujemo«. Gospodinja se ni branila ter se zahvalila za kos, ki je tehtal 5 funtov. V tem se približa »Nacek«, tako so nazivali domačega 11-letnega sinka ter pocuka mater za predpasnik. »Kaj pa je zopet, sitnež?« »Mati, ali smem nesti malo mesa kočarici N.?«

Mati, radodarna in blaga žena, je takoj privolila, saj ga ni bilo reveža, ki bi bil šel prazen od poštene hiše. Zlasti je imela žena to lepo navado, da je izročala milodare po rokah živahnega dečka Nacka.

Nacek je dobil dobršen kos ter izginil urnih korakov.

Čez dobre pol ure prisopiha nazaj s posebnim zadovoljstvom. »No, ali si dobro opravil?« ga vpraša mati. »Mislim, da sem prav napravil,« odgovori deček. »Nobenega ni bilo doma; ker so bila vrata le priprta, sem pa le smuknil noter.

Razrezal sem meso na dva kosa; manjši kos sem vrzel v lonec z vodo ter pristavil k ognju, da bodo kočarica in njeni revni otroci imeli kaj jesti, ko dojdejo domov. Mislim, da sem prav storil, kajne, mati?«

»Dobro si jo pogodil,« dé skrbna mati. »Toda meso brez prikuhe ni posebno dobro. Vzemi še malo nalupljenega krompirja, nekoliko ječmenčka in zelenja ter vrzi vse v lonec.«

Nacek je vesel tekkel z novimi darovi, da čimpreje opravi posel skrbnega kuharja.

Kmalu nato pride kočarica, vdova s tremi otroci, domu. Kako se začudi, ko vidi, da na ognjišču ogenj plapola, v piskru pa vre pošteno kosilo, kakoršnega že ni imela od Božiča sem.

Dne 13. aprila 1858. je umrl v Napolju duhovnik, ne še tako star, pač pa oslabljen vsled napornega misijonskega dela. Bil je dr. Ignacij Knoblehar, apostolski vikar v Sudanu, rojen dne 6. julija 1819. v Škocijanu na Dolenjskem.

V Ljubljani in v Rimu je dovršil »Nacek« svoje študije, leta 1845. je bil posvečen za mašnika. Dve leti pozneje ga je ljubezen do zapuščenih in nesrečnih nevernikov v Afriki dovedla v afriško mesto Kartum, ob sovodju Belega in Višnjevca Nila. Od tu je hodil misijonarit in oznanjevat božjo blagovest nevernim zamorcem ter jih je mnogo pridobil za sv. vero in za nebesa.

Nakopal si je bolezen ter iskal zdravja v milem podnebnju napoljskem. A Bog ga je poklical tja, kjer niti kaplja vode, podeljena revežu, ne ostane brez plačila.

Dragi čitatelj! Gotovo imaš tudi ti priliko, da posnemaš darežljivost malega Nacka. Bog ne bo ostal dolžnik!

Krmar je pri krmilu.

Neki jezuit pripoveduje sledečo ganljivo dogodbo: Na ladji je ležal smrtnobolan mornar, ki se je ravno pripravljaj, da odplove na zadnjo pot na oni svet. Mornar je bil, kar je sicer jako redka prikazen, pobožen in veren mož. Zjutraj je prejel sv. popotnico. Zvečer ga zopet obišče duhovnik. Ker se mu zdi jako slab, ga vpraša: »Ali ste pripravljeni za dolgo pot?« — »Oče moj, čisto sem pripravljen.« — »Ali se ničesar ne bojite?«

— »Jaz? Česa naj se pa bojim?« — In kajaze na svoje srce, kamor je ravno zjutraj prišel prebivat Jezus, govori besede: »Krmar je pri krmilu, koga naj se potem bojim?«

Ali niso to res besede, vredne vernega kristijana. Dal Gospod, da bi mogli tudi mi klicati ob smrtni uri: »Krmar je pri krmilu, česa se mi je treba bati! Gospod, v tvoje roke izročam svojo dušo.«

Svoje versko prepričanje javno kazati ni sramotno.

Pred nekaj časom so opazili na kolo-dvoru v Marseille francoskega častnika, ki je čakal, da vlak odpiha. Vrvela je tudi velika množica ljudstva v čakalnici.

Kar stopi škof noter. Ko ga častnik ugleda, spoštljivo pozdravi škofa, poklekne predenj, mu poljubi škofovski prstan in zaprosi višjepastirskega blagoslova. Navzoči so strmeli, nekateri tudi mrmrali. Čule so se tudi opazke: »Ali ni to sramotno za častnika? Zapomniti si moramo številko regimenta, da stvar naznanimo polkovniku.«

Častnik čuje te opazke; obrne se ter možato reče mrmrajočim: »Če hočete to storiti, vam ni treba dolgega pota delati, jaz sam sem polkovnik.« To se jim je povetil nos. Osramočeni so bili. Toda marsikdo si je skrivaj mislil: svojo vero pričati ni sramotno.

Tudi ti, dragi čitatelj, pokaži vedno in povsod, tudi v javnosti, da si veren katoličan. V tej zadevi bodi možat, neustrašen!

Teotim.

Spomini vojaškega duhovnika.

(Piše Frančišek Premru.)

Dne 18. avgusta, na rojstni dan njegovega veličanstva, se je obhajala slovesna vojaška služba božja, ki se obhaja samo ta dan v letu. To je nekaj vzvišenega, nekaj impozantnega. Dobro pol ure prihajajo posamezni polki in oddelki z vihrajočo zastavo in godbo, ki vesele koračnice igra. Prvi sledi druga, tretja, četrta. Četa je popolnoma zbrana in vsak oddelek na svojem mestu.

Na primernem prostoru stoji šotor, v njem oltar, kolikor mogoče lepo ozaljšan. Pred vhomom v šotor ob vsaki strani stoji po en vojak kot častna straža, ki med sveto mašo nepremično stojita lice v lice si gledajoč; samo pri povzdigovanju in pri blagoslovu poklekmeta.

Porabimo še ostali čas, da si bolje ogledamo mogočni prizor. Kak vtisek na nas napravi? — Nad teboj se boči nebeški svod, najveličastnejša cerkev božja, ki vabi duha, naj bi se povzdignil nad neizmerne višave. Pred seboj vidiš čvrste vojaške čete v oddelke razvrstene, zbrane da po svoje dajo čast gospodu vojskinih trum. Srce v prsah od veselja igra, videti tako silno moč kot trdno steno nepremično stati čakajoč povelja. Neki poseben, neopisljiv čut pa prevzame človeka, če si v duhu predstavlja in vidi te silne čete z vihrajočo zastavo planiti v krvavi boj, brez skrbi za lastno nevarnost, zdravje in življenje; če vidi, kako slehrni sega po lavoriki, ali mnogi objame blede smrt.

Iz tega premišljevanja me zdrami oddaljeni glas trombe, znamenje, da zapovedujoči general prihaja. Zdajci zaigrajo godbe ena za drugo cesarsko pesem, bobni ropočejo, trombe buče, med tem pa general s častnim spremstvom polahko jezdeč ogleduje vrsto za vrsto do zadnjega moža. Potem v diru hiti na določeno mesto, kjer sede raz konja in se približa šotoru. Duhovnik mu gre do pet korakov nasproti ter mu poda škropilnico z blagoslovljeno vodo ter od daleč blagoslovi celo četo. Vrnivši se v šotor začne sveto mašo. Na znamenje trombe zapovednik čete zakliče »pozor!«, češ, sveta daritev se je začela. Za šotorom igra godba cerkvene pesmi. Pri gloriiji naznani tromba četi, naj se odda častni strel. Povelje gre od oddelka do oddelka, puškini petelini peketajo, zdaj strel iz 300 pušk, drugi, tretji itd., dokler cela pehota svojih pušk

ne izproži. Med streljanjem pa razne godbe ne glede ena na drugo igrajo cesarsko pesem, bobni ropočejo, trombe buče, daleč od zadaj pa v mogočnem basu grme topovi, kot bi hoteli reči: Amen. To isto se ponavlja pri prvem in zadnjem evangeliju. Kaj pa pomeni to streljanje pri gloriiji in dveh evangelijih? Pri gloriiji je znamenje veselja in spomin tistega veselja, ki je vladalo v višavah nad Betlehemom tisto noč, ko se je rodilo naše odrešenje. Evangelij pomeni veselo oznanilo, streljanje pa opominja, naj bi to oznanilo z veseljem sprejeli, ga v srcu ohranili in po njegovem nauku živeli. Tudi pri drugih delih svete maše da tromba odločena znamenja, tako da se lahko reče s psalmistom: »Laudate eum in sono tubae; hvalite ga z zvokom trombe.«

Po sv. obhajilu dene duhoven drugo hostijo, ki jo je posvetil, v monštranco in nadaljuje sveto mašo do konca. Po sveti maši postavi se Presveto sredi oltarja, počasti se s kadilom in po odmoljenih molitvah z molitvijo za cesarja zapoje duhoven Te Deum in godba svira zahvalno pesem, potem pa »sveto,sveto, sveto«. Ko godba konča, podeli duhoven s Presvetim blagoslov najprej od oltarja, potem gre kakih 20 do 30 korakov iz šotora in blagoslovi skupno četo. Vrnivši se v šotor povzije sveto hostijo in ablucijo, potem pa zasvira godba cesarsko pesen in s tem je sveto opravilo končano. Duhoven stopi iz šotora in generalu poda škropilnico z blagoslovljeno vodo. Konec vsega pa je vojaška parada, nekaj impozantnega. V dolgih in širokih vrstah stopajo vojaki po taktu glasbe in bobnov pred generalom, rekel bi, vsaka vrsta ko eno telo, ena roka, ena noga spredaj, druga zadej, pod čilimi koraki zemlja doni. To je pehota. Za njo pride konjištvo. Neopisljiv je prizor videti jezdece v divjem diru, kakor blisk mimo dirjati, človek kot da bi imel hitrost konja, a konj kot da bi imel voljo jezdeca. Sledi od davno sloveče topništvo, katero je posebno proslavil naš dični rojak, zvezda prve vrste na polju znanosti, baron Vega. Po štirje topovi v vrsti lepo v redu drdrajó smrtonosna žrela mimo in zemlja se trese pod njihovo težo. Končno pridejo manjši oddelki in čisto nazadnje peki. To zapostavljanje se mi ne zdi pravično, ker slednji poskrbe vsem vsakdanjega kruha.

To je tedaj največja vojaška cerkvena slovesnost.

Kmalu se mi je odprl nov delokrog. S 1. oktobrom se je ustanovil vojaško-deški zavod kot pripravnica za kadetske šole, ki še sedaj obstoji. Meni je bilo poverjeno podučevanje veronauka. Imel sem 16 katoliških dečkov.

Za svoje mnogostrano delovanje sem dobil najvišje priznanje v obliki zlatega križa za zasluge s krono. 30. november je bil odločen, da se med drugimi tudi meni javno na vežbališču in svečano pripne odlikovanje. Da se ognem samohvali, ako bi ponavljal laskave besede, ka-

tere mi je pri tej priložnosti govoril zapovedujoči general, opustim popis te slavnosti, samo omenim, da so me solze polile, ko se je nam odlikovanim v čast povsila zastava do zemlje in je godba igrala cesarsko pesem. To pa rečem, da sem s ponosom, ker zaslužen nosil in še zdaj pri posebnih priložnostih nosim križ na prsih, toda njegovo težo in pezo sem občutil na plečih. Prve dni meseca svečana 1881 sem bil premeščen v Trabinje v Hercegovini, kamor sem odpotoval 11. svečana. S tem sem končal svoje delovanje v Sarajevem. — Prihodnje leto pa se vidimo v Hercegovini.

Vsak po svoje.

V nekem industrijskem kraju na Kranjskem so živeli pred več leti trije uslužbenci dotičnega podjetja, kateri so se zelo veselili prostosti po končani službeni dobi. Ko stopim v pokoj, rekel je prvi, preselim se k svojcem v drug kraj, kjer vinca ne boče manjkalo. Jaz pa, rekel je drugi, hočem veselje lova v polni meri uživati. In tretji se je izrazil rekoč: »Če me Bog ohrani, hočem v pokoju Bogu hvalo dajati in moliti, v službi sem bil v tem oziru zelo oviran.«

Ti možje so res doslužili svojo službeno dobo in stopili v kratkih presledkih v zaželjeni pokoj ter svoje življenje tako uravnali, kakor so že dolgo prej nameravali. Toda prvi se je le malo časa veselil uživanja vinske kapljice, umrl je nagloma od kapi zadet, drugi se je na lovu obstrelil in vsled poškodbe umrl, tretji pa je preživel še mnogo let v molitvi, ter je v pozni starosti mirno v Gospodu zaspal.

Zanimivosti z mojega pota.

(Piše urednik.)

O Bocnu je vredno omeniti še to-le- Blizu farne cerkve stoji spominek v čast junaškemu tirolskemu kmetu Janezu Spechbacherju, ki se je v francoskih napadih boril za svojo domovino in so ga zato Francozi ustrelili. Z eno malo lažjo bi si lahko rešil življenje, pa ni hotel; štel je pod svojo častjo si pomagati z lažjo. Na spominku je v kamen vklesano, kako ga žena in otroci prosijo, naj se reši z lažjo, pa ni hotel. Bil je še mlad, okolu 40tih let. To je bil res junak! Kako hitro pa so ljudje pripravljani, v vsaki mali zadregi si pomagati z lažjo in si iz tega prav nič ne store!

Mi smo pa medtem že dospeli v Inomost.

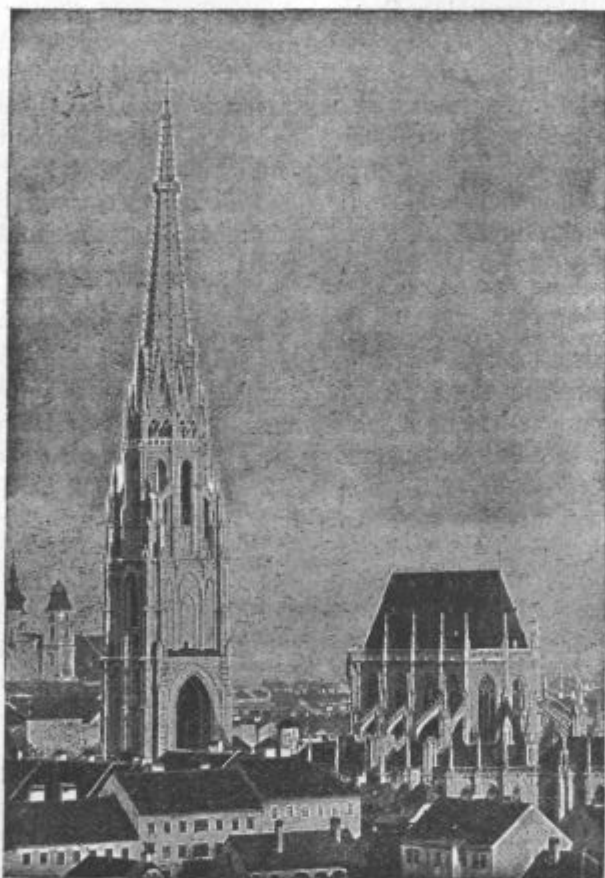
Inomost (Innsbruck) je zelo lepo mesto, tako da sva bila midva potnika skoro osupnjena, ko sva izstopila na kolodvor in šla po mestnih ulicah. Trg pred kolodvorom je popolnoma velikomesten, prostran in zale palače ga obkrožujejo. Mestne ulice so ravne, široke in lepe hiše ob njih, da se v mestih srednje velikosti redkokje tako dobi. Skozi mesto, nekoliko ob strani, teče reka Ina (Inn), ki je večja kakor pri nas Sava. Na severni strani se koj nad mestom vspenja visoko gorovje, pokrito večji del leta s snegom, kar daje mestu krasno ozadje.

Inomost šteje danes 44.000 prebivavcev; torej par tisočev več kakor Ljubljana. Pred krat-

kim je štel še precej manj; pred par leti pa so združili dve predmestji z mestom, in s tem je število poskočilo. Temu združenju v spomin in čast stoji pred kolodvorom velik in krasen spomenik.

Tukaj se tudi vidi, kaj stori promet tujcev. Zakaj v Inomostu vse mrgoli tujcev, kakor po Tirolskem sploh. S tem si je mesto in dežela veliko opomogla. Tudi k nam hodi vedno več tujcev. Bati se je le tega, da bi ti tujci z de-

stu. Glavne cerkve so skoro ob kraju mesta, in komaj dober streljaj druga od druge. Isto napako smo opazili ponekoliko tudi po drugih mestih. Važno je za mesta, da je cerkvâ potrebno število, pa da so tudi prav razdeljene po mestu. Mestni človek, če nima cerkve pred pragom, se mu že zdi predaleč in to mu je v izgovor, da ne gre vanjo. Gledišče sicer tudi ne stoji na vsakem voglu, toda — če še ne veste — v gledišče ni tako daleč kakor v cerkev.

Nova stolna cerkev v Lincu, (še nedodelana).

narijem vred ne pustili pri nas tudi marsikakih razvad, verske mrzlotе in pohujšanja.

V Inomostu je tudi cesarski dvor; v njem stanuje navadno kak nadvojvoda.

V cerkvenem oziru pa Inomost posebnih imenitnosti nima. Kakor že povedano, škofijskega sedeža tukaj ni, dasi je glavno mesto dežele; spada namreč pod Briksen. Cerkvâ je menda dosti, samo prav razdeljene niso po me-

Glavna cerkev v Inomostu je mestna farna cerkev sv. Jakoba. Župnik ima čast prošta. — Druga velika cerkev je jezuitska. Zidana je kakor navadno jezuitske cerkve: v renesanskem slogu z dvema zvonikoma. Tukaj sva s tovarišem opravila sveto mašo. Vprašala sva tudi po patru Zehengruberju, s katerim sva znana iz Ljubljane, pa ga ni bilo doma. Tik zraven jezuitov je vseučilišče, kateremu se na prvi pogled

vidi, da je to cerkvena naprava. Zdaj je seveda državna last kakor vsa vseučilišča in se na njem predava in predaja »svobodna« znanost. To je že stara pesem: »Klerikalci« z veliko težavo kaj napravimo; ko je pa narejeno, se pa liberalci gori vsedejo in je njihovo. Mi smo premalo modri za ta svet. — Poslopje vseučiliško je staro. Sloveča je tukajšnja bogoslovna fakulteta, ker na njej podučujejo jezuitje-učenjaki. Med drugimi je tukaj P. Noldin, ki je spisal izvrstno moralno. Tudi nekaj naših doktorjev svetega pisma je tukaj študiralo, — nekaj najbolj študiranih. Hujši so menda samo še tisti, ki študirajo v Rimu celih sedem let.

Nekaj korakov naprej je frančiškanska obnem dvorna cerkev, v zvezi s cesarskim dvorom. V tej cerkvi pa ni ravno preveč spodbudno. Sredi cerkve stoji velik spomenik cesarja Maksimilijana z umetno izklesanimi podobami; na obeh straneh pa v dolgi vrsti kipi njegovih sorodnikov, vojskovođij itd. Tujci ogledujejo te reči z veliko radovednostjo; da je pa tudi Bog v cerkvi in da bi mu kdo malce dolžne časti izkazal, to malokomu na misel pride.

Nova in lepa, v romanskem slogu zidana je cerkev Jezusovega Srca na drugem koncu mesta. — Najlepša pa je v predmestju onstran Ina stoječa nova farna cerkev sv. Miklavža. Velika je in lepa, zidana v pravilnem gotskem slogu. Tukaj sva videla krasne retabel-oltarje (ki se odpirajo in zapirajo) z natančno in nežno izrezljanimi podobami. Na vso moč nama je tudi dopadlo pokopališče, ki je okolu te cerkve. Ni prav veliko, a spomeniki so silno na gosto, in pa — krščanski so. Okoli in okoli je pokrit hodnik in pod njim tudi grobovi in spominki. Vsi imajo krščanska znamenja na sebi, mnogo je čednih verskih slik na njih in krščanske napise imajo. Takó prijaznega pokopališča še nisem videl; že to pokopališče kaže, da na Tirolskem je vera doma. Zdaj pa na grobove navadno vedno bolj valé le velike kupe kamenja brez vsakega znamenja ali pa le s kakim prav mičkenim znamenjem krščanstva. To je vidno vnanje znamenje notranje nevere (verskega indiferentizma). Tako ravna jo brezverci in maloverci, — mi kristjani pa korakamo pogumno za njimi, ne sluté, kako nas na ta način polagoma zablja jo in spravljajo za seboj. To je namreč ravno njih želja: sleči vso javnost vsake sledi krščanstva. Oni bijejo takt, mi pa plešemo in pojemo po njih taktu; oni napravljajo modo, in kdo bi dandanes ne hotel biti modern? — Ljubi moji, kadar na-

pravljate svojim ranjnim spominke, napravljate res krščanske, to je s križem, s podobo Križanega ali s kako drugo sveto podobo.

Omeniti je treba še, da je tudi v Inomostu cerkev vednega češčenja; toda tukaj ni moški, ampak ženski red in samostan, ki opravlja tu nepretrgano sveto službo pred Najsvetejšim.

Stopila sva s tovarišem tudi v »Katoliški dom«, ali kako bi rekel; Nemci pravijo »Katoliški kazino«. Zunaj bliščeča hiša s krasnimi štukaturami, znotraj — štara in zanemarjena. Ne-ka ženica je bila notri, gospodinja hiše, ki nama je z veliko zgovornostjo razlagala politične boje na Tirolskem med starimi konservativci in novimi krščanskimi socialci. Hotela je biti nepristranska, toda pri tej nepristranosti se je silno hudovala nad mladimi »bojnimi petelini«, kakor tudi nad tirolskimi kmeti, ki imajo tako »trde butice«, da nočejo več voliti po starem konservativnem receptu; tako da sem že iz pripovedovanja te ženice lahko sprevidel, da mora boj na Tirolskem res hud biti, — posebno če se ga udeležujejo tudi tako ognjevitke politikarice, kakor je bila ta. Rekel sem ji: Škoda, da nimajo tudi ženske volivne pravice; vi bi dali enega izvrstnega poslanca oziroma poslanko! Sicer pa jaz res nimam prav nič zoper to, da bi smele ženske voliti, zakaj bi pa ženske ne? Marsikatera ima veliko več razuma za to, kakor kak moški; in z ozirom na katoliško stvar bi tudi — ne bilo slabo. Najbrž bo do tega še prišlo, kajti ta ženski rod povsod sili naprej; imamo ne le učiteljice, ki jih časih ni bilo, ampak tudi študentovke, uradnice, zdravnice in profesorice. Moški sicer ne vidijo radi, da jih ženske izpodrivajo, — ampak če se jim v politiki posreči, jaz jim privoščim. Če je ženska lahko vladarica, zakaj bi pa kaj manjšega v politiki ne mogla biti? Cesarica Marija Terezija je najslavnejša med vsemi avstrijskimi vladarji.

Vem, da ne bo vsem bravcem všeč, da se spuščam tako daleč v politiko in rešujem tukaj tako globoke probleme, pa prosim oprostite: vsega tega je kriva tista politikujoča Tirolka, ki me je tako navdušila in potrdila v mojih nazorih. Pa pustimo nesrečno politiko, ki napravlja toliko razburjenja! Samo to moram še povedati, da sem rekel tovarišu grede iz te hiše: Če je tirolska konservativna stranka tako zastarela kakor ta-le hiša, je prav, da jo mladi krščansko-socialni veter pomedé in odnese.

Prenočevala pa sva v hotelu »Akademikerhaus«, nekaj podobnega, kar ljubljanski »Union«,

samo manjši. — Šla sva tudi na grič »Isel«, — električna železnica vodi nanj — kjer se je slavni Andrej Hofer s svojimi tovariši-kmeti postavil Francozom po robu. Zato so mu postavili spomenik tukaj gori, odkoder je tudi lep pogled na mesto.

Na ulici v Inomostu sva srečala znanca, krščanskega moža, mladega zdravnika iz Ljubljane. Povedal nama je, da je videl v mestu slovenske delavce. Slišal jih je slovensko — kleti! Naši ljudje, ki gredo po svetu, nam res velikokrat sramoto delajo. Zato pa jaz pravim: Čim manj mogoče od doma! Če pa že nekateri morajo iti, naj bi se zanje tako poskrbelo, kakor smo zadnjič govorili pri zborovanju družbe sv. Rafaela v Ljubljani. (Glej »Slovenec«, 16. nov.!)

Ko sva si tako Inomost v malo manj kakor enem dnevu zadostno ogledala, odpravila sva se dalje — proti Solnogradu. Pot od Inomosta do Solnograda je dolga, deloma že sama na sebi, deloma pa zato, ker ne gre naravnost, ampak dela znatne ovinke. S poštnim vlakom bi se bila vozila skoro cel dan, pa sva imela prav dobrega brzca, ki je na celi dolgi poti komaj šestkrat obstal. Velikih znamenitosti na tej poti ni. Dokaj časa vozi železnica po precej široki, najširji tirolski, dolini za Ino. Potem pa jo krene Ina na sever, naša železniška proga pa na vzhod. Kmalu za Inomostom je mestece Hall, dalje mesto Schwatz (8000 prebivalcev); ondi biva nemška nabožna pesnica spreobrnjenka Cordula

Peregrina. Proti meji tirolsko-solnograški svet zopet močno nastopa, tako da smo tukaj tudi še videli 6. septembra žito na polju. Ta vzhodni zgornji del Tirolske ne spada več pod briksensko škofijo, ampak že pod solnograško. Na obeh plateh doline so visoke gore.

Z gora in gričov doli pozdravlja potnika veliko število cerkvâ. Cerkve in hiše pa navadno niso, kakor pri nas, na vrhu gora, ker gore so jako visoke, ampak v bregu, in ti bregovi so zelo strmi. In kakor je videti, te cerkve večinoma niso podružnice, ampak farne cerkve. Zvoniki imajo skoro vsi enako podobo; lične špičaste rdeče strehe z visokimi čeli.

V dolinah in gorah tirolskih biva stara vera in stara pobožnost. Tirolci so znani kot verni in pobožni kristjani. Ni dolgo, kar sem bral v nekem listu te-le besede: »O srečna Tirolska, kjer po mnogih farah skoro vsi možje in mladeniči gredo vsak mesec k sv. zakramentu!« — Ali slišite, dragi moji?! Tudi mi Slovenci se štejemo, da nismo zadnji glede vere, — toda kako daleč smo od teh! Kak razloček med temi in med nami, kjer se onim redkim, ki tolikokrat gredo, drugi večkrat posmehujejo in se nad njimi izpotikajo, češ, »Kaj bi bil tako siten! Dva-, tri- ali štirikrat na leto je dosti!« Kako daleč smo narazen! Kdaj se bo v tem oziru izboljšalo? Naše Marijine družbe imajo tukaj poklic in dolžnost, stare navade z boljšimi nadomestili in novo lepše življenje vzbuditi. (Dalje.)

Odpusti nam naše dolge!

Kako čudoviti so sadovi milosti božje v človeških srcih! Povsodi, posebno pa med neverniki, se kaže moč milosti božje, ki dela prave čudeže v dušah, ki so odprte ne-

nemu koristnemu vplivu. Evo, primernega dokaza zato.

Mala zamorska deklica Suema, ki je bila skoro na čudovit način rešena gotove

in grozne smrti in je prišla v misijonsko postajo. Mala sužnjica je bila sicer ubežala roparskim rokam sužnjelovcev, a koliko je morala že poprej pretrpeti pod grozovitim bičem onih hudobnežev! Vse z lisami pokrito majhno telo, in velike, globoke proge starih ran so pri njenem prihodu v Gospodovo hišo, jasno pričale o tem. Dasi mlada, je vendar Suema precej spoznala srečo, katera jo je po hudem trpljenju sužnosti pripeljala v roke misijonarjev in k dobrotljivim sestram. Glej, kaka ljubezen, kaka potrpežljivost, kako prijazne besede zanjo! Bila je vsa iznenadena in prevzeta od veselja. Ni ji zadoščalo, da je sama prav pazljivo poslušala pouk misijonskih sester, temveč je vedno opominjevala svoje součenke, naj se prav pridno uče in naj si prizadevajo seznaniti se z imenitnimi resnicami svete Kristusove vere. Bila je res lačna in žejna vzvišenih evangelskih resnic in je tudi našla v njih nepopisno tolažbo.

Nekega dne pa je zadela ob veliko in resno težkočo. Sestra veroučiteljica je razlagala »Oče naš« in prišla k prošnji: »Odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom.« Tu je rekla sestra, da moramo odpustiti tudi svojim sovražnikom in vsem tistim, ki so nam kaj hudega storili. V srcu Sueme se je nekaj zbudilo, na kar ni bila še nikdar mislila, neki upor proti tej postavi odpuščanja, neka sila strasti, ki se ni hotela upogniti in katero premagati se ji je zdelo nemogoče. Po nauku je hotela Suema precej k sestri veroučiteljici. »Je-li res to,« jo vpraša, »kar si zdaj razlagala? Moram li vsakemu odpustiti? Tudi Arabcu, ki je moja mater na smrtni postelji bičal, dokler ni umrla? Oh, da bi ga bila ti videla? Bil je prav tiger. O ne, tistemu ne morem odpustiti; jaz ne morem odpustiti morilcu svoje matere!«

»Dete moje!« odgovori sestra, »Jezus naš božji Zveličar, ki je pretrpel najhujše muke od strani svojih sovražnikov, jim je vse odpustil in je molil še na križu za svoje morilce.«

»Sestra moja,« odgovori nato deklica, »to mi je nemogoče. Ako bi tudi moja usta izgovorila besede odpuščanja, čutim, da bi moje srce reklo: tvoje odpuščanje ni odkritosrčno.«

»Uboga Suema,« reče sestra žalostna, »s takimi občutki v srcu ne boš mogla prejeti zakramenta svetega krsta, po katerem toliko hrepeniš. Pojdi, moj ljubček, in prosi ljubega Boga, naj ti dá moč, da bi se premagala. Tudi jaz bom molila zate in upam, da se bo po milosti božji tvoje srce spremenilo.«

In Suema je ubogala. Od tega dne je molila, in sicer mnogo in večkrat, da bi ji Bog izpremenil srce. To je bila huda in težavna poskušnja za majhno zamorko; sovražstvo in odpuščanje sta se borila v njenem srcu — milost božja na tej, strast na oni strani; — Bog in hudič sta tekmovala za končno posest njene duše. Med tem, ko je bila deklica v tem razvnetju, sanjalo se ji je neke noči nekaj groznega. Zdelo se ji je, da je ona jastreb, ki leta nad puščavo. Naenkrat vidi na peščeni planjavi onega sovražnega Arabca na tleh raztegnjenega, oblitega s krvjo, ki mu je pritekla iz mnogih ran. Srdita plane nanj, zapiči kljun v njegovo telo in ga raztrga s svojimi kremplji. Vsa prestrašena se prebudi in beži k sestri, da bi ji pripovedovala svoje sanje; sestra jo tolaži in jo opominja, naj še več moli in z večjo gorečnostjo, da bi ji Bog podelil zmago.

* * *

Nekega dne je imela Suema s sestrami opravilo v misijonu pri postrežbi bolnikov. Ko je imela vsaka svoje delo, naznanijo, da prihaja še en nov bolnik. Pravili so, da je voditelj karavane sužnjelovcev, katerega so skupaj z ropom zasačili vladni vojaki. Najprej se je skušal braniti s svojimi ljudmi, ali kmalu ga nekdo rani s sabljo na glavi in vojaki mu razmesarijo prsa z bajoneti. Šele tedaj se je vdal, ko ni mogel več stati in je padel na tla; dvignili so ga na rame in ponesli v bolnišnico. Suema je šla s sestrami novemu bolniku naproti. Kar naenkrat za-

vpije in se strese na vsem životu. V onem bledem in grdobnem arabčevem licu spozna morivca svoje matere. Jeza in sovraštvo se zbudita v njenem srcu in jo napadata z grozno silo; nekaj trenutkov ne vidi in ne sliši ničesar — malo je man'kalo, da ni padla . . . To je bil zadnji boj, največja in najhujša poskušnja! Ko se je oddahnila od prve omamice, je pogledala kvišku in videla dobro sestro poleg sebe. Ta je bila vse razumela in prijazno smehljajoča pravi k otroku: »Suema, zdaj je trenutek zmage. Bog sam ti pošlje priliko; zdaj bodi velikodušna! Blagor onim, ki hudo z dobrim povračajo! Vzemi platno za obvezo, da bodeva precej bolniku obvezale rane.«

Še en hip je zrla deklica nemo v sestro, kakor bi razmišljala, ali more ubogati, pa precej premaga sama sebe; v sebi čuti neko nenavadno moč in vkljub upirajoči se naravi premaga vso zopernost; beži proč, gre po potrebne povoje in obveze in v trenutku je spet pri sestri ter začne z njo bolniku rane umivati in maziliti.

Pozneje je deklica priznala, da je bil upor, ki ga je v oni uri čutila in boj, ki ga je pri tej priliki morala prestati, res grozen, in da bi sama zase nikdar ne imela dovolj moči, da bi zmagala. Ali po tem prvem velikodušnem dejanju, da se je neki mir, neki pokoj, neko še nikdar občuteno veselje razlilo v njeno dušo, čutila se je srečno, polno

neke nebeške, božje blaženosti; čutila je, da je že v onem trenutku postala prav otrok božji.

Ko je bila ta dobrohotna postrežba pri ubogemu bolniku končana, je tekla Suema v kapelo, pokleknila pred oltar Matere božje in molila polna veselja v srcu: »Moja Mati, oh Mati moja, ki si morivcem svojega Sina Jezusa Kristusa, odpustila, zahvalim se ti za tvojo pomoč; tudi jaz odpustim zdaj morivcu svoje prejubne matere; da, odpustim mu iz srca!«

Nekaj dni pozneje je prejela Suema sv. krst in je postala tako popolno otrok božji, otrok preblažene Device Marije.

Priporočamo vsem cenjenim čitateljem prekotistno družbo sv. Petra Klaverja, ki podpira vse misijone v Afriki in pomaga tako širiti sveto vero med naše črne brate. Vsak še tako mal dar, bodisi v denarju ali obleki, se hvaležno sprejme. Tudi kdor se naroči na družbin mesečnik »O d m e v i z A f r i k e«, podpira družbo z naročnino 1 K 50 v. Delati na ta način za zveličanje duš najbolj zapuščenih ljudi je res božje delo. — Darove sprejema podružnica družbe sv. Petra Klaverja v Trstu, via del Ronco 6 in oddajnica družbe v Ljubljani, Frančiškanske ulice 8. Natančneje pojasnila daje podružnica v Trstu, posebno pa glavno društveno vodstvo v Rimu, via dell'Olmata 16.

Cerkveni razgled.

Po svetu.

XV. letna slovesnost sv. Janeza Krizostoma je preložená in se bo obhajala 27. januarja prihodnjega leta. Ta dan bo prišel v Rim Kyrillos VII., patrijarh antiohijski, aleksandrijski, jeruzalemski in sploh vseh vzhodnih pokrajin ter

bo vpričo sv. očeta in kardinalov na grobu svetega Petra opravil veliko sveto mašo v grškem obredu.

Strašna lakota. Po poročilih misijonarjev je umrló od lakote v osrednjem Kitajskem od 1. januarja do julija letošnjega leta dva milijona ljudi.

Zdravilišče v Celovcu. Sestre »Križarke« so otvorile v Celovcu sanatorij, ki se imenuje »Marija Pomagaj«, in je urejen kar najbolj udobno. Cerkevno blagoslovljenje je izvršil knezofskof celovski dr. Kahn.

Rim. Sveti oče Pij X. nameravajo izvršiti več izprememb pri vatikanski kuriji in na papeževem dvoru. Število naslovnih škofov se bo izdatno skrčilo in se bo odpravila navada, da se številnim duhovnim uradnikom pri raznih kongregacijah podeljuje škofovska čast, dasi s škofovstvom nimajo nič opraviti. Naslovni škofje bodo ostali samo še v velikih škofijah, kjer pravi škof ne more zmagati vsega poslovanja in se mu mora prideliti pomožni škof. — Vodstvo rimskih kongregacij bodo odslej poverili le takim kardinalom, ki so bili poprej v dušnem pastirstvu, ne pa v diplomatski službi; s tem se bo zmanjšalo število kardinalov, ki so pri papeški kuriji. Mesta pravih apostolskih protonotarjev se bodo tudi odpravila, ker sveti oče nimajo več svetne vlade, in so torej nepotrebna.

Papeški poslanik v Monakovem. Nemškimi katoličanom se je izpolnila srčna želja, da je poslan od svetega očeta na velevažno mesto mož, ki ni Italijan, ampak nemški Avstrijec, namreč nekdanji predstojnik avstrijske dominikanske provincije P. Andrej Frühwirth. Novi poslanik, ki je obenem velik učenjak, je imenovan za naslovnega nadškofa.

Najnovejše štetje je pokazalo, da je na zemlji vseh ljudi 1563 milijonov. Od teh je 588 milijonov kristjanov, in sicer rimsko katoliških 272 milijonov, grško katoliških 120 milijonov, protestantskih krivovercev pa je 166 milijonov. Izmed poganov jih je največ konfuzijanov, namreč 231 milijonov; budistov je 138 milijonov, takozvanih Hindus-ovcev je še 209 milijonov, Fetišistov 157 milijonov in še 40 milijonov raznih poganov, ki se razcepijo na 200 sekt. Židov celega sveta je 11 milijonov. Iz teh podatkov je razvidno, da ima misijonsko delo velikansko, obširno polje.

Največja družba na svetu za izdavanje dobrih knjig je nemška »Družba sv. Jožefa« v Celovcu. Ustanovljena je bila pred 14. leti po vzoru Mohorjeve družbe ter šteje 180 tisoč članov. Ker priraste vsako leto povprečno 20.000 naročnikov iz cele Nemčije, upajo, da bode k letu štela družbe čez 200 tisoč članov. Lepo število, ali vendar nič preveč in nič posebnega, če pomislimo, da izhajajo v Avstriji in na Nemškem dnevni časopisi, ki se tiskajo v 60.000, do 100.000

izvodih in ki so polni sovraštva do katoliške cerkve in do vsega, kar se imenuje katoliško. Če ima vsak stoti ali vsaj tisočeri list kaj uspeha, tedaj lahko sklepamo, koliko ljudi se po tem sovražnem časopisju zastruplja in napolnjuje s sovraštvom do katoliške cerkve ali se jim pa vsaj omaje trdna vera, da postanejo mlačni in malomarni v verskem življenju! Dolžnost vseh dobromislečih katoličanov je, da vsak po svoji moči širi dobro časopisje in tako zabranjuje veliko in nevarno povodenj pohujšanja, saj je tudi pri nas nevarnost v tem oziru vedno večja. Na Kranjskem je dobro, katoliško časopisje, hvala Bogu, še na vrhuncu, pa so nasprotniki v svojih listih toliko bolj strupeni in kažejo brez sramu svojo brezbožnost. Zato pa se ne smemo zazibati v brezdelnost, ampak v zavesti, da je dandanes časopisje moč, ki se ji ne more nihče ustaviti, hočemo vse storiti za razširjanje našega dobrega katoliškega tiska!

Umrli je v Inomostu znani nemški ljudski pisatelj P. Fran. Hattler iz družbe Jezusove. Njegovi jedrnati, poljudni in živahni spisi so svetovnoznan in povsod razširjeni. — V Rimu je umrl učenjak kardinal Steinhuber, tudi iz družbe Jezusove ter rodom Nemeč, za svoj grobni spomenik si je izbral pobožni kardinal sledeči napis: »Gospod, podelil si mi škrlat (kardinalsko čast) brez mojega prizadevanja; podari mi nebeški raj, ki te zanj prosim!«

P. Hartmann v. An der Lan, sloveči skladatelj, ki si je izvolil priprosto redovniško haljo v redu sv. Frančiška, dasi je plemenite rodovine, je bil nevarno obolev v New-Yorku v Ameriki. Na posebno povabilo se je namreč podal iz svojega samostana v Rimu čez morje, da bi vodil v nekaterih večjih mestih svoje velike sloveče skladbe (oratorije). Ko bo popolnoma okreval, se bo zopet vrnil v Evropo. P. Hartmann je znan tudi »Bogoljubovim« naročnikom, ker je pred tremi leti nastopil v stolnici ljubljanski kot voditelj veličastnega zbora — ki je pel njegov oratorij »sv. Peter«.

Avstrijski škofje so imeli pretekla dni jensko posvetovanje na Dunaju. Izdali so skupni pastirski list, ki se v njem spominjajo tudi papeževga jubileja, ki bo prihodnje leto. Škofovski vseučiliški odbor je tudi odobril, da se otvori v Solnogradu na katoliškem vseučilišču predavanja v eni stroki, (ena fakulteta).

Sv. oče niso oboleli, kakor so bili vrgli listi med svet, ampak čutili so le nekoliko revmatizma v nogah, kar je le posledica nestanovitnega

in vlažnega vremena. — Za revne francoske škofije so podarili sv. oče 400.000 lir podpore.

Avstrijski cesar je imel hudo influenco in je bila nevarnost, da bi se bila razvila pljučnica. Zdaj je vladar zopet zdrav in se misli na spomlad podati na jug, da si okrepi moči.

700-letnica rojstva sv. Elizabete se je v Požunu slovesno praznovala od 16. do 20. novembra. Vse mesto je bilo na županov poziv v zastavah. Zvečer dné 16. novembra je bila krasna razsvetljava. Cesarja je pri slavnostih zastopal nadvojvoda Friderik.

Šesti avstrijski katoliški shod na Dunaju. V dneh od 16. do 20. novembra so se zbirali zastopniki avstrijskih katoličanov na Dunaju. Zakaj? Da katoličani vseh narodnosti spričajo pred vsem svetom edinstvo v veri nasproti razdirajoči in vedno se množeči družbi nevercev in krivovercev. Namen katoliškega shoda je, da se združijo vsi stanovi raznih avstrijskih narodnosti za pravični socialni blagor vseh in da se stare sebično hlepenje naših nasprotnikov, ki hočejo takorekoč v žakup vzeti ne le kapital, ampak tudi šolstvo, družino in tisk. V Pragi so nedavno zastopniki protikršćanstva iz cele Evrope napovedali boj veri, verski šoli, samostanom, redovnim zavodom in krščanskemu zakonu. Armada zastopnikov vseh katoličanov raznih narodnosti iz cele Avstrije je na šestem avstrijskem katoliškem shodu slovesno protestirala zoper te predrzne in krivične nakane ter je prisegala zvestobo Bogu, katoliški cerkvi in katoliški avstrijski dinastiji. — Pri zborovanjih so bili navzoči kardinali Gruscha, Katschthaler in Skrbensky, dalje mnogo škofov in poslancev. Sv. oče Pij X. so shodu poslali daljše lastnoročno pismo, v katerem govore o javnih dolžnostih avstrijskih katoličanov. — Na shodu se je sprožila misel, naj se ustanovi državna katoliška ženska zveza.

Verski boj na Francoskem se nadaljuje. Protestantje so menili izpočetka, da je ost preganjanja obrnjena samo zoper katoličane in katoliško duhovščino, in so zaradi tega celo pozdravljali kulturni boj. Zdaj pa so prišli do prepričanja, da je brezverska francoska vlada sovražna tudi lutrovcem, zato so se jeli pritoževati zaradi krivic, ki jih morajo prestajati katoličani; z žalostjo pripovedujejo, kako so se zmotili. — Morda se bodo zdaj odločili, da stopijo v vrste katoličanov in s skupnimi močmi odbijajo naval mednarodnega in brezbožnega prostozidarstva.

Nesreča. Vatikanu se je sporočilo iz Hakodake na Japonskem, da so pri požaru, ki je omejeno mesto popolnoma uničil, bile pokončane tudi naselbine katoliških misijonarjev, njihove cerkve in šole.

Rim. Romarskih vlakov tudi za mesec november cerkvena oblast ne priporoča. Brezbožni italijanski napadalci duhovščine bodo že čutili, kaj je Rim brez tujcev-romarjev!

Napad na samostan. Pri zadnjih maroških nemirih so napadli Mavri frančiškansko misijonsko postajo v Casablanci. Roparji so strlj samostanska vrata in pokradli vso cerkveno opravo. Redovniki so komaj rešili monštranco in en kelih, da ju niso oskrunili pogani. Španski vojaki so nato prihiteli na pomoč in so z izrednim junastvom prepodili divje roparje.

Lurd. Koncem septembra sta obiskala lurdško svetišče španski kralj Alfonz in njegova soproga kraljica Viktorija. Visoka gosta sta precej časa pobožno molila, nato pa sta se prijazno pogovarjala s škofom Schöpfer-jem, ki je podelil kraljici dve zlati svetinjici, eno za malega kraljevega princa. Kralj je opomnil, da nosi svetinjo, ki jo je svojčas prejel, vedno pri sebi. Kraljica se je pomenkovala s škofom tudi o svojem prestopu v katoliško cerkev. Pojasnila je, da je bila v njeni rodovini ena panoga vedno katoliške vere in da sama vsak dan Boga hvali, ker bo prav po njej ta panoga nanovo zacvetela.

Po domovini.

Lep jubilej je praznoval častni kanonik Matija Erjavec v Vipavi. 24. oktobra je minilo 25 let, odkar skrbno in vzorno vodi vipavsko dekanijo. Tržani vipavski so svojega ljubljenelega gospoda dekana in kanonika ob tej priliki dostojno počastili in mu izkazali iskreno spoštovanje. Skoraj brez izjeme so na predvečer razsvetlili hiše, pevci pa so priredili lepo serenado; ves trg je bil zastavah. Duhovščina je podarila zaslužnemu jubilantu insignije (rdeč biret, ovratno verižico s križem, prstan in amicet t. j. rdeč naramni plašček) kakor jih nosijo kanoniki ljubljanskega stolnega kapitlja ob slovesnih prilikah. Tudi mi kličemo: Na mnoga leta!

Častno odlikovanje. Vlč. g. Simon Zupan, župnik na Ježici pri Ljubljani je imenovan za knezoškofijskega duhovnega svetnika. Za blagor svojih faranov vnetemu in marljivo delavnemu g. župniku iskreno častitamo!

V Ameriko se je odpeljal deželni poslanec in dekan v Ospu, č. g. Jožef Kompare. Odpoval se je svoji župniji v Istri in je spremil istrske izseljence v Ameriko.

Duhovniške zadeve. Župnija Slavina je podeljena č. g. Jožefu Lazniku; umirovljen je č. g. Viljem Gasperin. Premeščeni so č. gg. Leopold Črne iz Št. Janža v Sodražico, Ivan Noč iz Sodražice v Št. Janž, Jakob Kalan iz Št. Jerneja v Tržič. — Na visoke šole so šli č. gg.: Anton Breznik, kaplan v Postojni v Gradec, Frančišek Kulovec, novomašnik, na Dunaj, Edv. Simnic, novomašnik v Beirut v Siriji. — Župnija Preddvor je podeljena č. g. Fr. Läk Mayerju, župniku pri Sv. Joštu nad Vrhniko; župnija Studenec pa č. g. M. Horvatu, župniku v Turjaku. — Župnija Rakitna je podeljena č. g. Iv. Lovšinu, župniku na Premu.

Odločna beseda. Tržaški škof, prevzvišeni g. dr. Fr. Nagl je izdal pastirski list na svojo duhovščino, ki v njem giede časopisa »Eđinost« to-le določa: 1. »Duhovniki in kleriki naj ničesar ne pišejo v »Eđinost«. 2. Če so naročeni na ta list, naj ga takoj vrnejo in naj ga več ne naročajo niti ne podpirajo.

V prvi letnik ljubljanskega semenišča je letos vstopilo 11 gg. bogoslovcev. Kot namestni profesor bogoslovja je prevzel predavanja č. g. dr. Fr. Grivec, ker dr. Krek izvršuje poslansko službo na Dunaju.

»Katoliška bukvarna« v Ljubljani je vzela v najem cel spodnji obulični del cerkvenega poslopja poleg stolne cerkve ter ga je uredila kar najbolj moč moderno. Zaloga se je izpopnila tako, da se bo lahko ustrezalo odjemalcem v najširšem obsegu. Poleg novejših knjig, ki spadajo v naše knjigotrštvo, so na razpolago razne umetnine, slike, najfinejši molitveniki, šolski zemljevidi, šolske slike za nazorni nauk in bogat antikvariat.

Sloveški misijon v ljubljanski stolnici bo pred Božičem ob času devetdnevnice. Prične se 16. decembra in ga bodo vodili slovenski očetje iz družbe Jezusove.

Nova cerkev. V Skočjanu pri Turjaku je bila dné 27. oktobra blagoslovljena nova cerkev. Prejšnja cerkvica, ki je zbirala farane osem stoletij k službi božji, je doslužila; na njenem mestu se je tekom enega leta dvignila nova, krasna stavba, ki se je zidala vsled vneme vrlih Skočjancev in s podporo patrona grofa Leona Turjaškega. Č. g. župnik J. Jereb pa je pri tej zgradbi pokazal, da ima bogato skušnjo. Zidal

je malo poprej že novo cerkev v Št. Vidu pri Cirknici, zato je pa tukaj delo tem srečneje in tem hitreje napredovalo.

Letno poročilo Marijine dekliške družbe v Križankah v Ljubljani. Naša družba se je ustanovila 21. majnika leta 1905. Sedaj šteje družba ravno 200 članic. Od teh je bilo sprejetih v Križankah 111, druge so pa pristopile iz drugih družb na deželi. V tekočem letu je umrla le ena družabnica, in sicer na svojem domu v Škofji Loki. V zakon je stopila ena, v samostan usmiljenih sester je vstopila ena in neka druga se pripravlja sedaj za vstop k milosrdnicam. Izključena je bila ena. Shode je imela družba vsako prvo nedeljo v mesecu. Shodi so bili vsi jako dobro obiskani. Tudi družbenih svetih maš, ki se vrše vsaki prvi ponedeljek v mesecu in pri katerih pojo družbene pevke, se članice po možnosti redno udeležujejo. Med sveto mašo pristopajo mnogoštevilno k sv. obhajilu. Duhovne vaje je imela družba tri dni pred glavnim družbenim praznikom in jih je zaključila na praznik sv. Jožefa. — Družba se je udeležila z zastavo slovesnega blagoslova nove zastave šentpeeterske dekliške družbe, ravno tako se je udeležila z zastavo slovesnega kronanja podobe čudodeine Marije Pomočnice na Brezjah. — Iz družbenega denarja si je družba nabavila več podučnih knjig, katere članice jako marljivo prebirajo. Tudi »Bogoljub«, »Cvetje« in »Glasnik najsvetejših Src« so precej razširjeni med članicami. Pred mesecem smo imele nove volitve, pri katerih je bila že tretjič soglasno izvoljena za vodnico gdč. Jospina Kačar in z veliko večino skoro ves stari odbor, obstoječ iz osem članic. Glavni družbeni praznik 8. decembra obhaja družba po tem sporedu: Ob pol petih zjutraj cerkveni govor, sveta maša, med sveto mašo skupno sveto obhajilo, po sveti maši posvečenje in zahvalna pesem. Dal Bog in Marija vsem članicam stanovitnosti in vstrajnosti!

Od Sv. Antona iz Slov. goric. Zopet je živela naša Marijina družba dva vesela dneva. Dne 25. avgusta bila je v procesiji od cerkve nešena lepa podoba lurske Matere Božje med zvonjenjem in petjem veselih družbenic v kapelo v Cogetince. Še bolj vesel dan nam je bil 1. septembra, ko je bil blagoslovljen kip Srca Jezusovega in ki so ga nosila belooblečena dekleta od cerkve v dolgi procesiji med zvonjenjem in petjem v kapelo v Andrence. Kapelo je dala po-

staviti goreča družbenica in tudi podoba je kupila sama na svoje stroške. Zbralo se je veliko število ljudstva. Bilo je res veselo in marsikomu so zaigrale solze o očeh. Tudi domači tamburaši so pridno sviralji na svoje tamburice in tako smo se malo skupaj veselili, seveda počteno.

Št. Ilj pod Turjakom. Tukajšnja Marijina družba je imela dne 13. oktobra lepo slovesnost; bil je namreč sprejem novozapisanih udov. Sprejeti so bili trije mladeniči in dvanajst deklet. Vsi oni pa, ki so se že v začetku družbe podali pod njeno varstvo, so se sedaj nanovo posvetili. O predraga Devica Marija, Tebi se vsi skupaj darujemo in se Ti izročamo v Tvoje materino krilo.

Od Sv. Križa na Vipavskem. Slovesen dan je bil za nas dan 22. septembra na praznik žalostne Matere božje, ko so častiti gospod Ivan Murovec, dekan črniški, blagoslovili novo samostansko zastavo sv. Frančiška. Častiti gospod Edvard Mežnarčič, župnik na Otlici, so navdušeno govorili o vzvišeni časti tretjega reda svetega Frančiška kakor tudi o dolžnostih poklica redovniških samostanskih bratov in sester. Potem je sledila procesija v krajšem okrožju samostanske cerkve, ki so jo blagi redovniki za to lepo slovesnost kolikormoč lepo okrasili. Spreveda se je udeležilo obilno redovnih družic. Naposled se je končala slovesnost z vesoljno odvezo. Podelili so jo častiti p. Gotfrid Novak vsem redovnim samostanskim bratom in sestram te skupščine, kateri so se za to slovesnost osobito potrudili, za kar bodi jim zahvala pri Bogu, pa enkrat večno plačilo!

Od Sv. Trojice v Slov. goricah. Bil nam je zopet vesel dan. Dasiravno je bilo cel dan deževno vreme, vendar se je kljub temu zbralo silno veliko ljudstva dne 6. oktobra, ko sta se popoldne nesla dva kipá od Perkove kapele med zvonjenjem in godbo v procesiji v cerkev. Podoba sv. Frančiška Seraf. so nosili fantje družbeniki, podoba sv. Antona Pad. pa dekleta družbenice, za temi so šli duhovniki in potem drugi ljudje. Dasiravno je bilo deževno, vendar je bilo lepo in veselo. V cerkvi se je glasila tudi godba, ki je vnemala ljudi še k večjemu veselju.

Z Breznice. Ljubi Bog nam je odvzel 19-letno Ano Triplat iz Žirovnice. Bila je tiha, ponižna. V dolgi in mučni bolezni prejemajoča sv. zakramente je mirno in potrpežljivo prenašala svoje bolesti. Zato upamo, da se sedaj že veseli pri svojem ženinu.

V Goričah smo imeli duhovne vaje od 20. do 26. oktobra. Vodila sta jih čč. pp. iz družbe Jezusove Kunstelj in Pristov. Z vzneseno, gorečo besedo sta nas bodrila k izvrševanju nauka: »Ogibaj se hudega in delaj dobro!« Dal Bog, da bi prenovljenje naših src ostalo trajno; da ostanemo stanovitni v dobrem. Gospodoma pa Bog plačaj trud, ki sta ga imela z nami. Bog plačaj našemu vrlemu gospodu župniku Jerneju Primožiču, ki nam je preskrbel te lepe, pa prepotrebne duhovne vaje.

Iz Boštanja. Dne 14. oktobra je romala naša dekliška Marijina družba k lurški Materi božji v župniji šmarješki pri Rimskih toplicah z zastavo. Na kolodvoru v Rimskih toplicah se je uvrstila v procesijo in pela lavretanske litanije. V cerkvi so pevala dekleta med sveto mašo in veliko jih je prejelo sveto obhajilo. Cerkveni govor je imel vodnik družbe gospod župnik Kerin. Pridružilo se nam je mnogo deklet radeške Marijine družbe. Na dan Vseh svetnikov je bila pri salezijancih v tariškem gradu lepa slovesnost. Bila je blagoslovljena kapelica. Ta dan je napravilo obljube osem gojencev; trinajst jih je bilo pa preoblečenih in vsprejetih v novicijat. Slovesno sveto mašo je daroval gospod katehet Smrekar iz Ljubljane. Slovesnosti so se udeležili provincijal in trije salezijanski ravnatelji, namreč iz Rakovnika pri Ljubljani, z Dunaja in iz Oswiecima v Galiciji. Zvečer so priredili gojenci na čast svojemu velikodušnemu dobrotniku katehetu Smrekarju akademijo. Na programu je bilo petje, godba in predavanja.

Novo mesto. V naši Marijini kongregaciji se je marsikaj zboljšalo tekom šestih let, odkar je ustanovljena. Zares lepo je v Marijini družbi in srečna vsaka članica, katera se ravna po pravilih in naukih, ki jih dobiva tukaj! Julija meseca priredila je kongregacija skupno romanje na Žalostno goro pri Mokronogu. Na dveh vozeh peljale smo se zjutraj ob petih od tukaj. Ko smo dospele na goro, opravil je veleč. gospod vodja Fr. Sal. Watzl slovesno sveto mašo, pri kateri so vrle pevke-članice pod priznano spretnim vodstvom pevovodja gospoda Hladnika krasno pevale. Po sveti maši slovesen shod kongregacij. Romanju primeren govor gospoda vodja bil je uvod shoda. Nato pete litanije, zahvalna pesem in slovesen blagoslov z Najsvetejšim. Molele smo na znamenitih svetih stopnicah ter nato pred cerkvijo si ogledale lepo dolenjsko stran. Opoldne skupen obed pri g. Majcnu. Po obedu smo obiskale farno cerkev in trg. Pa začelo je

deževati, kar nam pa ni kratilo veselja, ampak prav zadovoljne smo se vrnile domu. Kmalu pa je prišla — sicer lepa — vest v naše mesto, da je naš priljubljeni in čislani gospod vikar in vodja imenovan za profesorja verouka za gimnazijo v Kočevju. Na Malega Šmarna po shodu poslovile smo se od blagega gospoda. V imenu cele kongregacije v slovo govorila je g. Marica Z. ter podala svež šopek. Vodnica kongregacije je pa izročila častno diplomo kot ustanovniku kongregacije v hvaležen spomin. Blagemu, za celo mesto, prav posebno za našo družbo prezasluznemu gospodu profesorju kličemo še enkrat: Dal Bog, da po Mariji pri Jezusu se snidemo zopet!

Sv. Duh pri Krškem. Na praznik posvečevanja vseh cerkva je bil v tukajšnji farni cerkvi blagoslovljen nov križev pot. Blagoslovil ga je č. o. gvardijan krški. Ustanovili so tudi tretji red, katerega bodo vodili gospod župnik. Bog jim plati!

Iz Št. Jerneja. Dne 28. oktobra so nas zapustili gospod kaplan Jakob Kalan. Goreči so bili za čast božjo, vneti za blagor ljudstva in velik prijatelj nedolžne mladine, skrben vodnik Marijinih družabnic. Bog jim bodi obilen plačnik!

Z Rake. Bogu je bila volja poklicati 3. oktobra v večno življenje iz naše družbe Marijo Brodnik. Ona je bila zgleđ celi družbi. Mirno in tiho je njeno življenje bilo; celo leto je bolehalo, a potrpežljivo in udano v voljo božjo je prenašala svoje bolečine. Bila je kakor lilija međ trnjem. V boleznih so jo sestre večkrat obiskovale in poskrbele za njo lep pogreb. Čast. gospod župnik, voditelj družbe, so spregovorili ob grobu par besed ranjki v slovo in pevke so ji zapele žalostinko. Kolika razlika je međ pogrebom drugih deklet ali pa Marijinih hčera!

Iz Borovnice. V slovo odišlemu voditelju Marijine družbe, č. g. Valentinu Kajdižu, izrekamo srčno zahvalo za ves njih trud, ki so ga imeli z nami v teku treh let. Vse naj jim povrne Bog in Devica Marija! — Hvaležne Marijine hčere.

Marija na Zili ob Beljaku. Tukaj je bolehal nek mlad mož že tedne in tedne. Posebno ga je mučila bolezen v sapniku in je mogel govoriti nad devet tednov le šepetaje in s težavo. Dne 13. vinotoka se je udeležil procesije na Sv. Goro ob Gorici. Tja grede še ni mogel govoriti nič glasneje, nego je govoril doma. A ko je šel na Sv. Gori trikrat okoli oltarja čudodelne Matere Božje, je čutil ob tretjem obhodu veliko olaj-

šavo v prsih in v grlu in ko pride iz cerkve, je govoril kakor poprej. Zdaj je povsem zdrav. Hvala in čast milostni Kraljici nebes in zemlje! (Ta dogodek je potrjen po g. župniku. Ur.)

Radovlca. Dne 20. oktobra smo imeli veliko slovesnost blagoslovljenja kipa Matere božje čistega spočetja, katerega smo kupili mladeniči s pomočjo naših ameriških Marijinih sinov. Kip so nam blagoslovili naš domači gospod župnik, govor so imeli pa g. Peter Natlačen, kaplan iz Metlike. Prav krasna je bila procesija, ko je prišla tudi mladeniška družba iz Metlike. Prav krasno je bilo videti, ko so štirje mladeniči nesli Marijino podobo na okrašeni nosilnici. Međ potjo so se pele lavretanske litanije in druge Marijine pesmi. In ko se je pomikala procesija nazaj v cerkev međ slovesnim pritrkavanjem zvonov, je bilo v kapelici pred novo Marijino podobo slovesno posvečenje. Potem je bil blagoslov in Te Deum. Hvala gre tudi domačim dekletom, ki so nam tako okusno okrasile cerkev. Tudi nanovo je bilo sprejetih v Marijino družbo en fant in osem deklet. Po končani slovesnosti so pa še nas prav lepo razveselili tamburaši metliški pod vodstvom g. Mihelčiča.

V Trbojah so v teku enega leta prenovili vse tri oltarje. Veliki je bil zadnji nedeljo, t. j. 10. t. m., slovesno blagoslovljen. Žene in dekleta so preskrbele krasno pregrinjalo za veliki oltar in leco.

Iz Dragatuša. Dne 15. septembra smo pridile dekleta Marijine družbe božjo pot na Žežel. To je bil dan nepopisnega duhovnega veselja za nas. Zjutraj smo se zbrale v farni cerkvi, in međ slovesnim zvonjenjem smo se podale v procesiji, kateri je na čelu vihrala lepa družbena zastava, proti omenjenemu kraju. Ko smo prišle do prijaznega hriba in se povzpele na višavo, nam je stopil lep prizor pred oči. Krasno svetišče in sredi njega podoba premile nebeške matere Marije, pred katero smo zamogle izliti zahvalo svojih src za vse milosti, katere nam je izprosila pri svojem Sinu. — Naša Marijina družba dobro napreduje pod spretnim vodstvom duhovnega voditelja, ter šteje 122 deklet, katere so večinoma pridne in vzorne. Le tako naprej!

Shod dekliških Marijinih družb pri Sv. Križu. Sloveča božja pot Sv. Križ pri Starem trgu pa še ni videla v svojem hramu toliko deklet skupaj enega duha in srca, Marijinih hčera, kot 20. in 21. oktobra. Krasen je bil pogled na združene Marijine družbe, ki so se pomikale pod svojimi zastavami pojoč slavo svoji Za-

ščitnici po strmini od Sv. Ane k Sv. Križu — res pomenljivi poti Marijini. Med večernimi in jutranjimi cerkvenimi opravili sta vspodbujajoče govorila čč. gg. L. Bajec in J. Pavlin. Sodeloval je iz prijaznosti tudi starotrški cerkveni zbor. V slovo, a v znamenje združenja, so dekleta Marijinih družb z Blok, iz Cirknice, Grahovega, Starega trga in od Sv. Trojice, 550 po številu, skupno pristopile k sv. obhajilu — prizor, ki ostane vsem udeležencem v trajnem spominu. Jasnó nebo pa je sijalo po tolikih deževnih dnevih zopet enkrat prijazno na Križno goro in okolico, pokrito z vodo.

Na Zaplazu je bil 5. avgusta velik romarski shod dekliških Marijinih družb. Vseh romaric je bilo 1500. Zbrala so se v Čatežu; na gori je bil govor in sveta maša z leviti in pete litanije. Vsem zbranim so dali blagoslov premilostni knezoškof. Cerkev je odmevala od navdušenega petja.

Iz Ihana. 8. septembra smo blagoslovili novo zastavo Marijine družbe. Prihitele s k nam ta dan sosedne Marijine družbe: z Goričice, z Dola in Št. Jakoba, vse s svojimi zastavami. Od kapele na vasi smo šli med pritrkavanjem zvonov v cerkev, zadnja domača družba, za njo pa kumica g. Ana Sojer. Blagoslov so izvršili preč. g. dekan moravški, ki so sprejeli tudi osem deklet in imeli tudi lep govor o pomenu družbene zastave. Bodi jim za to presrečna zahvala!

Sv. Lenart nad Laškím. Nekoliko pozno, — a vendar ne smemo popolnoma zamolčati prelepe naše slovesnosti z dne 8. septembra. Sploh je pri nas, odkar imamo sedanjega dušnega pastirja, vse prenovljeno in poživljeno. Iz zapuščenega, zanemarjenega kraja preuredili so naš gospod nov, lep in vesel kraj, da mu ga ni para. Vse je tako okusno narejeno in urejeno, da je težko kje tako dobiti. — 8. septembra se je zbrala pri nas velika množica ljudstva. Drugo božjo službo so imeli gospod Klančnik, superior iz Celja. Po končani službi božji smo se razvrstili v dolgo procesijo na pokopaliču, kjer se je blagoslovila prenovljena kapela in nov veliki križ. Gospod superior so v krasnem govoru razložili pomen sv. križa na pokopališču. Domači gospod so spregovorili ginljive besede zahvale,

da smo bili vsi do solz ginjeni. To je bil dan veselja za nas. Bog nam ohrani dolgo našega blagega gospoda!

Slavnost Marijinega Srca v Puščavi. Na praznik Marijinega Srca so se podale Marijine družba od Sv. Magdalene v Mariboru in iz okolice: od Sv. Petra, od Sv. Križa na Pohorju v Marijino svetišče v Puščavi. Po poti so se pridružile tudi družbe iz Kamnice in Ruš. Pri krasnem slavlóku nas je čakala domača Marijina družba in katoliško delavsko društvo z zastavo. Dekleta so nam prinesle nasproti podobo Brezmadežnega spočetja. V procesiji skozi celo vrsto okinčanih mlajev smo šli v cerkev, kjer je bila pridiga, velika sveta maša z asistenco, skupno sveto obhajilo in procesija s sv. Rešnjim Telesom okoli hribčka sv. Ane. Dekleta so ves čas krasno popevale. Popoldne so prišle Marijine hčere iz Maribora stolne župnije. Po pridigi in slovesnih litaniyah smo se podale domu polne tolažbe in veselja. — Ako Bog da, ko pride praznik Marijinega Srca, pohitimo zopet k Mariji Pomočnici, in tedaj si želimo še večje udeležbe od Marijinih družb iz Slovenskih goric in dravskega polja.

Nove knjige.

Kritična razprava o lurških dogodkih. Spisal Jurij Bertrin, vseučiliški profesor v Parizu. Poslovenjeno po francoščini. Tiskala »Katoliška Tiskarna«. Na prodaj v »Katoliški Bukvarni« v Ljubljani. — Izšli so in se dobe vsi trije zvezki tega dela. V 1. delu učeni profesor razpravlja o prikazovanju Matere božje, v 2. o ozdravljenjih v Lurdu sploh, v 3. o nekaterih posameznih ozdravljenjih posebe. Razprava je pisana znanstveno in vendar poljudno, vsakomur razumljivo. Pisatelj vzame lurške dogodke tako rekoč pod drobnogled, jih od vseh strani s kritičnim očesom ogleduje, potrđi in pride do sklepa: Če je kaka stvar na svetu gotova, tedaj so gotovi lurški dogodki. Razprava je jako sposobna, utrditi v človeku versko prepričanje; zato je ta knjiga najprej priporočljiva takim, ki so slabe omahljive vere; s pridom in veseljem jo bodo pa brali vsi, — prav primerno berilo za bližajočo se petdesetletnico lurških dogodkov.

Drobtine.

Verski boj na Ruskem. Malo časa je trpela verska strpnost v ruski državi; kakor kažejo najnovejši dogodki, se je začelo zopet preganjanje, ki je zadelo najprej škofa Edvarda Ropp-a v Wilni. In zakaj?

Pred par leti, ko je ruska država bila dokaj razrahljana, ko je povsod vrelo in so anarhisti bili takorekoč strahovalci vseh slojev v prostori državi, je ustanovil katoliški škof baron Ropp v litavskem okrožju takozvano katoliško-konstitucionalno stranko, ki naj bi zavrla pot razdira'ochi stranki socialistov in ki naj bi združila ljudstvo na temelju krščanstva in ljudske izobrazbe. Državni uradniki so iztaknili v tej organizaciji nekaj državi nevarnega, ali ka-li; namignilo se je škofu, da naj prosi za drugo mesto, ali pa naj odstopi. Kmalu nato pa je bil odslovljen in pregnan.

Ta korak verske nestrpnosti je izzval povsod izven Rusije, pa tudi v neodvisnem ruskem časopisju, zasluženno obsodbo. Ljudstvo v litavski guberniji pa moli za ljubljeneza nadpastirja, ki je po rodu plemenitega stanu in mu je bila odprta pot do sv. ainih služb, ker je bil pravnik, pa se je odrekel vsemu in se je posvetil duhovskemu stanu, posvetil Bogu in blagru ljudstva. Vsaka druga vlada bi bila ume'la, da je tak nadpastir, kakor je bil škof Ropp, blagoslov za ljudstvo, torej tudi za državo. Rusija pa, ki se v njej prepeva povsod revolucijonarna pesem, Rusija, ki se njeni temelji maiejo in vlada povsod nezadovoljnost, — je slepa in preganja one, ki ji hoče'o temelje utrditi in okrepiti. Žalostno je res, da so državniki v nam po jeziku sorodni, bratski državi tako s slepoto kaznovani in da so v verski nestrpnosti tako daleč zašli!

Protiduhovska gonja na Italijanskem se je izjalovila. Dva meseca so metali razni socialistični in drugi proticerkveni listi v svet izmišljene samostanske in »klerikalne« škandale. Vseh takih izmišljotin so nagrabili skupaj okrog 30. Kakor poročajo sedaj nepristranski časopisi, so bili povečem vsi razširjeni »škandali« naravnost zlagani in so se docela nedolžne osebe na nesramen način blatile pred svetom. V 28. slučajih so obrekovalci bili pred sodiščem na laž postavljeni, obsojeni, oziroma se je dokazala nedolžnost obrekovanih oseb, ali pa vsaj neutemeljenost lažnivih poročil.

Krščansko-socialna zastava vihra čedalje krepkeje. V novo ministrstvo sta stopila dva odločno krščanska moža: dr. Alfred Ebenhoch, ki je poslanec že od leta 1888 in voditelj gorenje-avstrijskih katoličanov, obenem pa odličen časnikar; in dr. Albert Gessmann, ki se je izkazal kot spreten prvoboritelj med krščanskimi dunajskimi možmi. Krščanski dunajski župan dr. Lueger ga je večkrat imenoval šefa generalnega štaba krščansko-socialne stranke. Dr. Gessmann je prvi delavski minister. Obadva nova ministra sta se pogumno udeležila kat. shoda na Dunaju.

Praznoverje. Na Angleškem so prišli v modo debeli poročni prstani, to pa vsled tega, ker menijo praznoveni ljudje, da mora eden izmed zakonskih umreti, če se poročni prstan obrabi. — Debeli prstani pač ne bodo preprečili smrtne kose.

V New Yorku stopi v veljavo postava, ki bo kaznovala prelomilce zakonske zvestobe z zaporom 6 mesecev ali pa z denarno globo 1250 kron.

Odpustki meseca decem. 1907.

1. Nedelja, prva v mesecu. Udom rožni-venške bratovščine trije popolni odpustki: 1. če obiščejo brat, kapelo in tam molijo na namn sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če je v bratovski cerkvi izpostavljeno sv. R. T. in tukaj n kaj časa molijo. — Udje bratovščine presv. Srca Jezusovega dobé popoln odpustek proti navadnim pogojem danes ali pa prvi petek.

3. Torek. Sveti Frančišek Ksav. Popoln odpustek udom bratovščine sv. R. T. v bratovski cerkvi:

če te ne morejo brez velike težave obiskati, pa v farni cerkvi.

5. Četertek, I. v mesecu, odp kakor 3. dec.

6. Petek, prvi v mesecu. Popoln odpustek vsem, ki gredo k izpovedi in sv. obhajilu in nekoliko premišlujejo dobrotlji ost presv. Srca in molijo na papežev namen Udje brat. presv. Srca Jezusovega . . . glej 1. dec.

8. Nedelja. Praznik brezmadežnega spočetja Marije Device. Tretjerednikom vesoljna odveza. Popoln odpustek: a) Udom bratovščine presv. R. T. v bratovski ali farni cerkvi, kakor 3. dan t. m.:

b) udom brat. presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi: izpovednik zamore namesto molitve v bratovski cerkvi določiti drugo dobro delo; c) udom brat. N. Lj. G. presv. Srca v bratovski cerkvi; d) udom rožnivenške bratovščine; f) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi; g) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; h) udom molitvenega apostolstva; j) udom Marijinih družb; k) udom družbe krščanskih družin; l) udom bratovščine za duše v vicah.

25. Sreda. Božič. Udom III. reda vesoljna odveza. Popoln odpustek; a) udom brat. N. Lj. G. presv. Srca v bratovski cerkvi; b) udom rožnivenške bratovščine v brat. cerkvi; c) udom živega rož. venca; d) udom škapulirske brat. karm. M. B., in onim, ki nosijo višnjevi škapulir; e) udom Mar. družb; f) udom družbe krščanskih družin; g) udom brat. za duše v vicah.

27. Petek. Janez v Ev. Popoln odpustek; a) udom brat. presv. R. T. v bratovski ali farni cerkvi, kakor 3. dan t. m.; b) udom brat. presv. Srca J. v brat. cerkvi kakor 8. t. m.; c) udom brat. prečistega Srca Marijinega.

29. Zadnja nedelja v mesecu. Popoln odpustek vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

V molitev se priporočajo:

Javne zadeve: Sv. oče; praktični sadi in njih zlate maše. — Naši škofje. — Razširjanje pogostnega sv. obhajila. — Rafaelova družba; skrb za naše izseljence. — Družba reznosti in treznostno gibanje. — Uspehi VI. avstrijskega katol. shoda — Mladina po mestih. — Versko življenje v Ljubljani. — Slovensko misijonišče. — Da bi Bog varoval vse n. pripravljene nagle in neprividene smrti.

Zasebne zadeve: Štirileten otrok za dar govorjenja. — Mladenič za volitev pravega stanu — Vse priporočene a še ne uslišane prošnje. — Vse zadeve Bogoljubovih naročnikov.

Zahvale za uslišano molitev.

Za razne od Boga prejete milosti se zahvaljuje: P. P. iz Ribnic v dveh slučajih. — M. R. iz Šmihela pr Novem Mestu — M. Peršin v Brestu. — Neka Marijina hči iz Sv. Križa pri Litiji. — M. Radek iz Krke, fara Šmihel pri Novem Mestu. J. H. iz Gradca.

Darovi:

Za krščansko slov. šolo v Aleksandriji: g. Mat. Bobnar iz Lah v č. 220 K.

Za uboščke v Macedoniji: M. Bobnar 110 K. — M. Moje, Podlipno 1 K.

Za slovenske misijonarje: Neimenovana iz Viželnice 20 K.

Za Sv. Detinstvo: M. Bobnar 50 v.

Za najpotrebnejše misijone: Neimenovana bogoslovec v Ljubljani svoj prvi zaslužek 20 K. — Ivana Kešnar v Cerkljah 20 K. — M. Bobnar 50 v.

Za „Dejanje sv. Detinstva“: Č. g. dr. J. Jerše stolni vikar v Ljubljani 32 K. — Družina Goetzova v Ljubljani 160 K. — Neimenovana po č. g. G. Vilmanu, župniku v Ljubnem 50 K. — č. g. Val. Klobus, župnik v Mavčičah 6 K.

Za afriške misijone 10 K. — Za najpotrebnejše afriške misijone: č. g. župnik M. Barbo 10 K.

Za kitajske misijone: Č. g. župnik Fr. Zbašnik 5 K. g. Štefan Družnik v Hrenovicah 3 K.

Za kruh sv. Antona: M. Robnar 50 v.

Za cerkev Jez. Srca v Sočrgi: Fr. Javšovec 12 K. — Fr. Kitak 10 K. — Dr. Ant. Primožič 6 K. — M. Rihar 3 K. — Neimenovana z Vrhniko 23 K. — Slovenski častilci in častilke b. žjega Srca iz New-Jorka po č. g. L. Blazniku 112 K. 74 v.

Bog povrnil! Župni urad v Sočrgi pri Buzetu.

„V pomoč dušam v vicah“ po mi. gospodu J. Sajovicu, stol. proštu v Ljubljani: Za misijone na Kitajskem 50 K; za misijone na Ju. rovom 50 K; za misijone in pomoč kristjanom na Turškem (Evropa) 80 K; za misijone v Afriki 80 K; za slovensko šolo v Aleksandriji 20 K; za Rafaelovo družbo 20 K.

Za misijonske namene v Kini po prečistitem gosp. A. Fettich-Frankheimu, stol. kanoniku v Ljubljani 50/40 K.

Listnica uredništva: Došlo je več pesmic, ki pa večinoma niso godne za tisk. Nekaterim ne manjka prav veliko, vendar pa še nekaj, da bi se mogle tiskati.

Trnovo na Notranjskem, čegar sliko danes prinašamo, je ena največjih župnij na Kranjskem (nad 6000 duš). Ima močno dekliško in mladeniško Marijino družbo, samostan ubogih šolskih sester in lepo število naročnikov našega lista. Slike onih krajev, kjer je »Bogoljub« dokaj razširjen, smo pripravljene prinašati, če se nam dološljejo.

V LURD

gremo gotovo meseca maja prihodnjega leta. Onim, ki želé natančneših naznanil, bodi naznanjeno, da bo prinesla prihodnja številka natančno vse podrobne določbe. Za danes moremo povedati samo to-le: Odhod 4. ali 11. maja. Pot bo trajala trinajst dni. Drugi razred 400 kron, tretji 250 kron za vožnjo in vso preskrbo in postrežbo. Vodstvo vlaka bo imel podjetnik gospod Štefan Bolla na Dunaju, ki je vodil romanja v Lurd že devetkrat in ki ga potniki ne morejo prehaliti, kako izvrstno vse izpelje. Prihodnjič kaj več.

Mesečni koledar za december 1907.

Dan	Godovi	Celodnev. češč. pr. R. T.		Raz. slovesnosti*
		Ljublj. škof.	lavant. škof.	
1 Ned.	1. adv. Natalija dev. - muč.	Ljublj. Križanke	Sv. Jožef	
2 Pond.	Bibijana, muč.; Pavlina	Boh. Bistrica	Usmilj sest. v Mariboru	
3 Torek	Frančišek Ksaverij	Lozice		
4 Sreda	Barbara, devica - mučenica	Zagorje ob Savi	Lembah	
5 Četrtek	Saba, opat	Metlika	Ruše	
6 Petek	<i>Nikolaj</i> (Miklavž), škof	Novo mesto		
7 Sobota	† Ambrozij, škof	Mošnje		
8 Ned.	2. adv. Brezm. sp. D. M.	Ljub. stolnica	Sv. Lovrenc	
9 Pond.	Srij, škof	Kamnik žup.	Dev. Marija v Puščavi	
10 Torek	Loretanska Mati božja	Kokra		
11 Sreda	Damaz, papež	Studeneč	Sv. Križ	
12 Četrtek	Epimah, mučenec	Šk. Loka uršul.	Selnica	
13 Petek	Lucija, dev. - muč.; Otilija, d.	Dražgoše		
14 Sobota	Spiridijon, škof.	Grahovo		
15 Ned.	3. adv. Kristina, devica	Zagradec	Sv. Marjeta	
16 Pond.	Evzebij, škof; Albina	Adlešiči	Sv. Barbara	
17 Torek	Lazar, škof; Berta	Sorica	Sv. Martin	
18 Sreda	† Kvater., Gracijan, škof	Turjak	Sv. Peter	
19 Četrtek	Nemezij, muč.; Favsta	Lipoglav		
20 Petek	† Kvater., Liberat, mučenec	Sava	Šol. sestre niže Marib.	
21 Sobota	† Kvater., <i>Tomaž, apostol</i>	Krašnja		
22 Ned.	4. adv. Demetrij in Honorat	Ovšiše		
23 Pond.	Viktorija, devica	Ljublj. Marijan.		Sv. Alojzij v Mariboru
24 Torek	† Adam in Eva	Harije		
25 Sreda	Božič ali Roj. Gosp.	Vipava		Dev. Marija
26 Četrtek	Štefan muč. Spomin v. m.	Postojna		
27 Petek	<i>Janez evan.</i> ; Fabijola vdova	Vrh pri Vinici		
28 Sobota	<i>Nedolžni otročiči</i>	Retéče		Sv. M. Kamci
29 Ned.	N. p. n. let. Tomaž, škof	Semič	Maribor stolnica	
30 Pond.	David, kralj	Košana		
31 Torek	Silvester, papež	Ljub. bogoslov.		

* V to rubriko pridejo pobožnosti, cerkvene slovesnosti, ki so važne za širšo javnost. N. pr. romarski shodi, birmovanje, posvečevanje nove cerkve itd. Tozadevne podatke uljudno prosimo poslati vsaj do 10. dne vsakega meseca.

Svoji k svojim! Svoje cenjene odjemalce opozarjam tem potom, naj se nikar ne dajo prevariti po bahati reklami tuje konkurence, ki večkrat ne izpolni svojih obljub. Naj se torej vsakdo pri nakupu **ur, verižic** in druge **zlatnine** zaupno obrne na podpisane in gotovo bo zadovoljen.

Ljubljana, Kopitarjeve ulice 4. **L. Vilhar, urar.**

Registriran vzorec.

Bajna iluzija!

Oblastveno varovano.

1974 **Najlepši kras božičnega drevesca** 15-2

ki bi ga ne smela pogrešati nobena krščanska družina, je moje izboljšano

briljantno angel zvonilo za božično drevo št. 1

popolnoma iz kovine s 6 poslač. angeli 30 cm vis. Garantira se za funkcijoniranje.

Pritrđi se lahko takoj na največje ali najmanjše drevo s preprostim nasajenjem. Postavljeno na mizo se rabi lahko tudi za namizno zvonilo. Postavljeno na toplo poč funkcijonira tudi brez prižganih sveč.

Gorki zrak treh prižganih sveč vrti gonilno kolo, nanje pritrjeni izboljšani jekleni bečički pa udarjajo na troje zvoncev in blagovzvončno, srebrnočisto zvonjenje zadoni, mlado in staro predstavljajoč v božično blaženost. Kos stane s kartonom in navodilom vred K 150.

3 kosl . . .	K 4·25	9 kosov . . .	K 12·-
4 " . . .	" 5·50	12 " . . .	" 15·-
6 kosov . . .	" 8·-	24 " . . .	" 29·-
	36 kosov . . .	K 43·50	
	50 " . . .	" 58·-	
	100 " . . .	" 112·-	

Št. 2. Ravnotisto angelsko zvonilo za božično drevesce, izvršeno veelegantno in posebno fino ponikljano, s sukanimi stebriči za zvonce in tremi prekrasno zarečimi srebr. lametastimi rožami, ki potem, ko so prižgane sveče, prekrasno odsevajo, kos s kart. in navod. vred K 2·-

3 kosi . . .	K 5·50	9 kosov . . .	K 15·50
4 " . . .	" 7·25	12 " . . .	" 20·25
6 kosov . . .	" 10·50	24 " . . .	" 39·50
	36 kosov . . .	K 57·50	
	50 " . . .	" 77·50	
	100 " . . .	" 150·-	

Najnovejši

stekl. nakit za božično drevesce

12 kos. sortiranih, skrbno zavitih v kartonu, po velikosti in izvršitvi po K -40, -60, -70, -80, 1-, 1·20, 1·50, 2·-, 6 kos. kartonu, po velikosti in izvršitvi po K -75, -90, 1·-, 1·20. Lametta, angelski lasci, srebrni ali zlati, kuvert K -10, šica za orehe 100 kosov K -20, verižice iz steklenih kroglic, 1 in pol do 3 metra dolge, po velikosti kroglic K -90, -95, 1·20, 1·40. Svečice 24 kosov v kartonu K -50, večje 15 kosov v kartonu K -58, držajci za sveče, tucat K -50.

Prosim zahtevajte katalog.

Božična nagrada.

Vsak p. n. kupec, ki od 1. sept. do 30. nov. pisмено naenkrat naroči za božično nagrado alarmno budilko št. 4343 s po noči svetlečim se

Zamena dovoljena ali denar nazaj, torej brez rizika!

Posilja se po povzetju ali denar naprej. Najpripravnije se naroča na odrezku poštne nakupnice. Neobhodno je potrebno, da se pri naročitvi opomni, ali naj se pošlje blago po povzetju ali če je denar odposlan po nakupnici. Tudi je v korist vsakemu naročitelju, da naroči, čim le mogoče, blago že pred 15. decembrom, ker pošta po 15. decembru zaradi budnega navala ne more dostavljati tako hitro, kakor ob navadnem času. Naslavljajte naročbe zatorej pravočasno na naslov:

tvornica ur v Mostu

JAN KONRAD

ces. in kralj. dvorni dobavitelj v Mostu

št. 1942 na Češkem

Zahtevajte moj najnovejši glavni katalog s 3000 slikami, ki vam ga takoj pošljem zastonj in poštne prosto.

5 KRON

5 KRON

pristna Roskopf patentna remontoirka na sidro švicarskega zistema z masivnim solidn. švicarskim kolesjem na sidro in zaščito za gonilno vzmet, pristno nikljasto okrovje z varstvene plombo in šarnirskim pokrovom, ovaln. robom, 36 ur idoča (ne gre samo 12 ur), okrašeni in pozlačeni kazalci, najnatančnejše reguliranje in 3letni garancijski list, kom. 5 K, 3 kom. 14 K. S sekundnim kazalcem 6 K, 3 kosi 17 K.

Bogata izbira v mojem glav. katalogu.

(D 15-1)

Št. 7223. Denarnica iz enega kosa, svetlorjava, safian mnogo prostora za drobiž, 4 predeli, notranja zapora na vzmet, nikelnasta zunanja zapora 9 cm dolgosti, 6 cm širokosti K 1·50.

Št. 7202. Cena dobra denarnica iz enega kosa, močnega, gladkega usnja z rženena, la zaklopci iz govedine, 4 predeli in vizitje, 3 zapore, 9 cm dol. 6 cm šir. K 1·35.

Boljše denarnice po K 1·85, 2·10, 2·80, 3·10, 3·50, 3·80, 4 20 in višje kazalnikom in pa koledar za l. 1908.

Ivan Kregar

pasar in izdelovatelj cerkvenega orodja in posode

Ljubljana, Poljanska cesta št. 15
(blizu Alojzevišča).

se priporoča v izdelovanje vsakovrstne

cerkvene posode in orodja

iz zanesljive kovine po uzorcih ali lastnem načrtu v poljubnem slogu. — Staro posodo popravi in prenovi, posrebrni in pozlati; v ognju pozlatuje tudi strelvodne osti, vse po priznani najnižji ceni.

Po naročilu veleč. gosp. Andreja Čeb a š e k a izvršil je za stolno cerkev ljubljansko krasen, bogato pozlačen in ornamentiran lesteneč v renesančnem slogu.

Zahtevajte brezplačno dopošiljatev mojega ilustr. cenika z nad 1000 slikami. Jam-tvo več let. Vsako nepopolno blago se vzame nazaj za popolni znesek.

Slika $\frac{1}{2}$ nav. velikosti. 1426 12—3

Št. 365

srebrna damska remont gl. **3-50**

Št. 322

srebrna moška remont. **3-50**

Št. 337

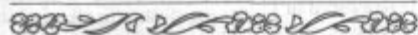
srebrna s sidro 15 kamnov gl. **5-**
dvojni plašč gl. **6-50**

Št. 341 srebrna s sidro dvojni plašč

15 kamnov, posebno močna gl. **7-9-50**

Anton Kiffmann

največja tovarniška zaloge ur, zlatnine in srebrnine. Izvoz v vse dežele.
Maribor L. 9. — Štajersko.

Vljudno se priporoča

trgovina s klobuki in čevlji

Ivan Podlesnik ml.

Ljubljana, Stari trg št. 10.

Velika zaloge. Solidno blago. Zmerne cene.

Paramente

je mogoče kupiti po ceni in ugodno le direktno pri firmi 0-0

Josip Neškudla

protokolirana veletrgovina in tovarna v **Olomucu** (Kraljestvo Češko.)

Priporoča po zelo nizkih cenah bogato vezane paramente v vseh barvah in slogih: kazule, pluvijale, dalmatike, vela, nebena, bandera, zastave, preproge, pregrinjala, albe, rokete itd. pod jam-tvo in tr. tavnosti; nudijo v lastnih delavnicah narejene kelhe, ciborije, monštrance, svečnike, lestence itd. s krasno opravo strogo po cerkvenih predpisih.

Navedila zavoda.

Podpisani zavod nima nobenega zastopnika, ki bi podražil solidno blago za 20%, t. j. za petino prvotne cene; radi tega se dobe predmeti potom direktnega naročila v Olomucu ceneje, kakor jih ponujajo v svojih cenikih konkurenčne češke in nemške firme.

Ilustrirani ceniki zastonj in franko.

Plačilni pogoji ugodni.

Paramenti se pošiljajo na ogled franko.

Orglje-harmonij obeh sistemov dobavlja tovarna Rudolf Pajkr & Co. v Kraljevem Gradcu

Zaloge: **Budimpešta**, X. Delej utca 11, Tisztviselőtelep. **Praga**, Ferdin. t. 43. **Dunaj**, VII. Mariahilferstrasse 86. 1178 12—1

Lastna izdelovalnica na umetniški način izgotavlja instrumentov, ki imajo vse novosti, iznajdbe ter izboljšanja zadnjega časa Najpopol. čistota glasov. Moderna izvršitev prav po naročilu. Odplačila od 8 K naprej. Jamči se 5 let. **Pedalni orglje-harmonij** obeh sistemov in v vsaki velikosti, z natan. menzuro za cerkve, seminare in kot vadbeno orodje Nobenega skladišča, ne prekupcev! Le lastna izdelovalnica! Preč. duhovščini posebne ugodnosti. Cenik zastonj in franko.

